

Αστικό τοπίο, ασφυκτικά γεμάτο από ανθρώπους μεταμορφωμένους σε στάσιμα ερωτηματικά. Από τον λήθαργο, μιας μονότονης αλλά ικανοποιητικά βέβαιης επιβίωσης, ξύπνησαν εξαιτίας του εφιάλτη -μιας δολοφονίας ενός 15χρονου- και απ' τα παράθυρά τους είδαν στις πόλεις τους να τρέχει μια εξέγερση που έθετε ερωτήσεις. Αλλά η συνήθεια, αυτή η ασφάλεια της ακινησίας, επικράτησε ξανά. Όχι για πολύ. [Κάποιοι άλλοι -οι «εξουσιοδοτημένοι»- είχαν ήδη αποφασίσει πως αυτή η συνήθεια οφείλει να αλλάξει χαρακτηριστικά.] Κρίση. Ενίωσαν τη σοβαρότητα της απειλής κι έτσι ξεκίνησαν να προβληματίζονται, να επανακτούν απόψεις για τη ζωή, την πολιτική, να γεμίζουν οι δρόμοι, οι πλατείες, να απεργούν. Δοκίμασαν τα δακρυγόνα και στάθηκαν, λέρωσαν τα χέρια τους με μάρμαρα και χάρηκαν, φώναξαν συνθήματα και παθιάστηκαν, τσακώνονταν για τις απόψεις τους και επιβεβαιώνονταν. 3 χρόνια ζούσαν την πιο ζωντανή εκδοχή της ζωής τους, αλλά... Χάθηκαν στον λαβύρινθο της βιασύνης, ανυπόμονοι για αποτελέσματα εδώ και τώρα. 3 χρόνια έπνιγαν τη μονοτονία της συνήθειας, ελπίζοντας, ότι θα επιστρέψουν στη συνήθεια. [Οι «κυρίαρχοι αρμόδιοι» από την άλλη δεν χαρίζονται, στάθηκαν σοφότεροι, συμπεριέλαβαν σοβαρά τόσο τη ζωντάνια όσο την ανυπομονησία και τη συνήθεια.] Εκλογές. Η συνήθεια τελικά εδραιώνεται, αλλά... λίγο διαφορετική. Κάρτες ανεργίας, συσσίτια, φιλανθρωπίες, λαϊκές χωρίς μεσάζοντες, κατ' ευφημισμό κοινωνικά παντοπωλεία και ιατρεία, δακρύβρεχτες μη κυβερνητικές οργανώσεις, καταναλωτικές «διευκολύνσεις» σε άνεργους, ουρές διακανονισμών σε ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ και εφορίες, μασούρια χρημάτων και κρύπτες στα σπίτια, μαυραγορίτες με ΑΦΜ, κομματικές, εκκλησιαστικές, δημοτικές δημαγωγίες για τους φτωχούς, τους νέους, τους συνταξιούχους, τους άρρωστους μέχρι και για τους αυτόχειρες, μιντιακές προσφορές, κουπόνια και παροχή 24ωρης σαχλαμάρας, χρυσαυγίτικοι, φασιστικοί λαϊκισμοί και επιθέσεις θεαματικού τσαμπουκά, κοινωνικός κανιβαλισμός, κρατικές, καπιταλιστικές δόσεις αναπτυξιακής ελπίδας, γενικευμένη καταστολή απέναντι σε ό,τι δεν θέλησε να συνηθίσει. Ξανά ματαιότητα, ξανά ανάθεση και ξανά ερωτηματικά που δεν ψάχνουν για απαντήσεις. Με άλλα λόγια, επιστροφή. Επιστροφή στην απόλυτη ανασφάλεια της ακινησίας. Επιστροφή στον λήθαργο μιας μονότονης αλλά καθόλου βέβαιης επιβίωσης. Εν τέλει, μήπως η επιστροφή στη συνήθεια ήταν η κακή επιλογή;

τοπικά νέα -
[σελ. 2-8]
εργασία, ανεργία, αντιδομές -
[σελ. 8-9]
καταστολή καταλήψεων &
αυτοδιαχειριζόμενων μέσων
αντιπαροφόρησης -
[σελ. 10-12]
σκουριές χαλκιδικής -
[σελ. 13]
ολική άρνηση στράτευσης -
[σελ. 14-16]
της γης οι κολλασμένοι -
[σελ. 16-17]
φυλακισμένοι αναρχικοί -
[σελ. 18-19]

«ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ1» ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ

Ενώ οι κάτοικοι, ειδικά σ' αυτές τις γειτονιές, παλεύουν με την ανεργία, τη φτώχεια, την πείνα, τις εξώσεις, τις οικονομικές υποχρεώσεις, την απομόνωση, την ντροπή, τη ματαιότητα, την απαισιοδοξία, οι τοπικοί άρχοντες λειτουργούν βάσει αυτού που ήξεραν κι εμπιστεύονται, στο πλαίσιο πάντα που επιβάλλεται από τους καιρούς της κρίσης: παλεύουν για να κερδίσουν ένα κομμάτι από την πίτα της όποιας επένδυσης, γκρινιάζουν στους δημότες τους για τα προβληματικά δημοτικά ταμεία, προτείνουν κινήσεις -με κάθε κόστος- για να γεμίσουν υποτίθεται τα ταμεία και δεν ξεχνούν να λαϊκίζουν περί εξαθλίωσης και αλληλέγγυας διάθεσης στους καταβεβλημένους πολίτες τους.

[Προσπαθώντας να επιλέξουμε τα πιο σημαντικά τοπικά νέα, μετά τις εκλογές, διαπιστώσαμε πως σε γενικές γραμμές δεν έχουν αλλάξει πολλά. Αντιθέτως, εξακολουθούν να αναμοχλεύονται τα ίδια και τα ίδια ζητήματα. Χαρακτηριστικά, πέρσι τον Μάιο, ο δήμαρχος Κερατσινίου-Δραπετσώνας είχε θέσει στο τραπέζι την πρόταση περί κατασκευής πίστας αγώνων Formula 1, ενώ την ίδια εποχή είχε αποφασιστεί -από την ΕΥΔΑΠ και το Υπ. Περιβάλλοντος- η μεταφορά των λυμάτων της Ανατολικής Αττικής στην υπερκορεσμένη Ψυττάλεια. Με μία εξαίρεση: την πρόταση για επαναλειτουργία του εργοστασίου της ΔΕΗ στο Κερατσίνι από τον δήμαρχο Τζανή.]

FORMULA 1

Εδώ και πάνω από 2 χρόνια, ο αρχιτέκτονας Παπαθεοδώρου μαζί με τον δήμαρχο Κερατσινίου-Δραπετσώνας, κινούσαν διάφορες διαδικασίες για την κατασκευή πίστας και διεξαγωγής αγώνων Formula 1 στη Δραπετσώνα. Μία από τις τελευταίες κινήσεις τους ήταν η ενημέρωση του -ανενημέρωτου μέχρι εκείνη την ημέρα- δημοτικού συμβουλίου, στα μέσα Οκτώβρη 2012. Προς τέρψη της ενημέρωσης, ήδη από την Κυριακή 1η Οκτωβρίου, ο υπουργός ανάπτυξης είχε υπογράψει τη σχετική απόφαση περί υπαγωγής στις διατάξεις του Αναπτυξιακού Νόμου της επιχείρησης «ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΙΟ ΠΑΤΡΑΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», που αφορά στην ίδρυση αυτοκινητοδρομίου στην περιοχή της Χαλανδρίτσας. Βέβαια, επειδή η υπαγωγή μιας εταιρίας στον αναπτυξιακό νόμο πρέπει να εγκριθεί και από τη Βουλή -κι αυτό θα έπαιρνε κάποιο χρόνο- και επειδή τα συμφέροντα είναι μεγάλα και ποικίλα και αφού η Χαλανδρίτσα τα κατάφερε να προταθεί για να ενταχθεί στον αναπτυξιακό νόμο... μπήκε τελικά στο παιχνίδι για τη μάχη κατασκευής πίστας F1 στη Δραπετσώνα και ο δήμαρχος του Πειραιά, Β.Μιχολολιάκος! Πραγματοποιήθηκε, έτσι, στις αρχές του Ιανουαρίου, σύσκεψη του δημάρχου Πειραιά με τον project-manager Θ.Παπαθεοδώρου, τον δήμαρχο Τζανή, το αφεντικό της ΕΛΠΑ Δεσποτόπουλο και

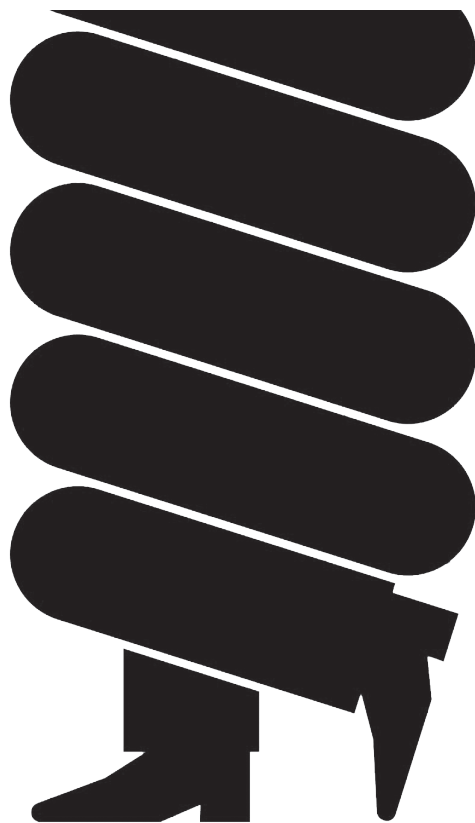
φυσικά τον πρώην υπουργό και κουινάδο του Παπαθεοδώρου, Σήφη Βαλυράκη. Αποτέλεσμα της σύσκεψης ήταν αφενός η εμφάνιση της απαραίτητης εικόνας: μιας συμπαγούς θεσμικής ομάδας στήριξης του έργου για την κατασκευή πίστας αγώνων F1 στη Δραπετσώνα. Αφετέρου, η πολυπλοκότητα ανακοίνωση και από τον δήμαρχο του Πειραιά που «δεσμεύτηκε ότι ο Πειραιάς όχι απλά θα στηρίξει την πρόταση αλλά θα προχωρήσει σε όλες εκείνες τις δράσεις ώστε να έχει ενεργή συμμετοχή ο Δήμος». Και φτάνουμε στο σήμερα...

Το όνειρο του δημάρχου Τζανή (και των υπολοίπων) να μετατρέψει τις φτωχογειτονιές της Δραπετσώνας και του Κερατσινίου σε γκέτο γύρω από ένα «πριγκιπάτο» απ' ό,τι φαίνεται δε θα πραγματοποιηθεί. Στις 10 Απριλίου, επικυρώθηκε από τη Βουλή η απόφαση του Υπουργείου Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων για ένταξη της επένδυσης (κατασκευή πίστας αγώνων στην Χαλανδρίτσα, έξω από την Πάτρα)- στον αναπτυξιακό νόμο.

Ελπίζοντας ότι δεν θα ασχοληθούμε ξανά με το θέμα αυτό -παρά μόνο ως αλληλέγγυοι στους ενδεχόμενους αγώνες εναντίωσης κατασκευής του έργου των κατοίκων στη Χαλανδρίτσα- αντιγράφουμε μόνο τα οικονομικά στοιχεία της εταιρείας, όπως φαίνονται στην υπουργική απόφαση (<http://www.opengov.gr/ypoiar/?p=3315>):

...συνέχεια στη σελ.4

K1 OX1 MONO APXONTΩN

1. 12 Απριλίου 2013, Ευγένεια-Κερατσίνι, 40 χρόνων άντρας, άνεργος, κρεμασμένος. Μία ακόμα αυτοκτονία στις επίσημες 7 (σύμφωνα με τα Α.Τ. της περιοχής) τον τελευταίο χρόνο στο Κερατσίνι. Η ανεργία στις περιοχές του Πειραιά ξεπερνά το 32% (το Πέραμα υποθέτουμε πως δεν έχει συνυπολογιστεί σε αυτήν τη στατιστική).

οχόλιο

Όταν έρθει εκείνη η ημέρα που οι αυτόχειρες θα έχουν ονοματεπώνυμο, που οι κοντινοί τους θα μπορούν να πενθούν χωρίς να αυτοενοχοποιούνται ή να ντρέπονται, τότε... θα έχουμε συνειδητοποιήσει πως όλες αυτές οι αυτοκτονίες δεν είναι αυτοκτονίες αλλά δολοφονίες ενός συστήματος που αναγκάζει τους ανθρώπους να νιώθουν ανήμποροι, ανίκανοι, άβολοι να ανταπεξέλθουν σε έναν επιβαλλόμενο, εξατομικευμένο τρόπο ζωής, πνιγμένο στην ηθική της εξουσίας. Όταν έρθει εκείνη η ημέρα, τότε... θα ξέρουμε καλά ότι το αδιέξοδο δεν γκρεμίζεται (από άλλους), δεν το γκρεμίζεις (μόνος σου) αλλά το γκρεμίζουμε (μαζί).

2.

5 Φεβρουαρίου 2013. Πέραμα, ένας στους δύο είναι άνεργος, 1.000 οικογένειες σιτίζονται από τρόφιμα του ιατρείου της ΜΚΟ «γιατροί του κόσμου», για 25 θέσεις κοινω-φελούς εργασίας στο Δήμο έγιναν 3.500-

μονόστηλα από τις γειτονιές μας...

4.000 αιτήσεις, από τις 16.000 παροχές της ΔΕΗ, οι 1.600 έχουν διακοπεί αλλά οι κάτοικοι των συγκεκριμένων σπιτιών εξακολουθούν να ζουν εκεί -χωρίς ρεύμα (δηλώσεις του γενικού γραμματέα του Δήμου Περάματος, Ν. Νικολαΐδη).

οχόλιο

Όταν διαβάζουμε τέτοιες ειδήσεις και μένουμε άφωνοι ή βουρκώνουμε ή σιχτιρίζουμε για το χάλι που κάποιος μας έφεραν, τότε -με απόλυτη βεβαιότητα- δεν ανήκουμε σε αυτούς που ζουν χωρίς ρεύμα ή που, σκυφτοί, περιμένουν σε ουρές για το καθημερινό τους φαγητό. Συνηθίζεται, δε, στο άκουσμα τέτοιων ειδήσεων, κάποιοι -πολύ λιγότεροι- να αναρωτιούνται λυπημένοι: τι να κάνω για να βοηθήσω; Ευγενείς προθέσεις βεβαίως, όμως αν -για 1 λεπτό μόνο- φανταστείς κάποιοι ότι βρίσκονται σε μία τέτοια κατάσταση ανέχειας -όντας ειλικρινής με τον εαυτό του-, θα συνειδητοποιήσει ότι: ούτε θα ήθελε να τον λυπούνται, ούτε θα ήθελε να τον σιτίζει η εκκλησία, ο δήμος ή μια μη κυβερνητική οργάνωση και προφανώς θα ήθελε να ζήσει. Πριν από κάθε δάκρυ, πριν από κάθε ερώτηση, πριν από κάθε απάντηση βρίσκεται η κίνηση προς τον Άλλο. Κι αν αυτός ο Άλλος μέχρι χθες βρισκόταν στην οθόνη της τηλεόρασης με αποτρόπαιες φωτογραφίες σκελετωμένων παιδιών από απομακρυσμένου

τόπους, σήμερα, αυτός ο Άλλος βρίσκεται στη διπλανή πόρτα. Δεν θα ανακαλυφθούν ποτέ οι σωστές απαντήσεις, όταν τίθενται λανθασμένα τα ερωτήματα

3.

23 Μαρτίου 2013. Δραπετσώνα, ταμεία πολυεθνικού supermarket. Ενας ηλικιωμένος πληρώνει 13 ευρώ για παιδικό γάλα και 1 μύρα, περνάει από τα μηχανήματα ελέγχου κλοπών και αυτά αρχίζουν να χτυπάνε. Όσοι βρίσκονται στα ταμεία γυρνούν προς το μέρος του. Αυτόματα, λες και σταμάτησε η ροή της πραγματικότητας των ταμείων ενός εμπορικού χώρου, η ταμίας δεν χτυπάει, οι πελάτες δεν βιάζονται. Ταυτόχρονα, εμφανίζεται ο σκευωρικός κι ένας άλλος ταμίας. Ο ηλικιωμένος έχει ήδη αλλαγή ταμίας και κοιτάει σαν φάντασμα τα ταμεία. Ο σκευωρικός μαζί με τον έναν ταμιά ζητούν από τον ηλικιωμένο την τσάντα και την απόδειξη, αυτός υπακούει. Οι πελάτες και η μία ταμίας με φανατική προσήλωση παρακολουθούν την σκηνή, λες και πρόκειται για θεατρική παράσταση. Ο ηλικιωμένος εντωμεταξύ βγάζει από την τσέπη του παντελονιού του, μία σοκολάτα του 1 ευρώ. Οι πελάτες και η μία ταμίας δεν αναπνέουν. Ο υπάλληλος διώχνει τον σκευωρικό με ένα νεύμα ενώ ο κύριος δηλώνει πως την αγόρασε

χθες την σοκολάτα και την είχε ξεχάσει στο παντελόνι του, ο υπάλληλος ευγενικά και χαμηλόφωνα του λέει πως «δεν μπορεί να έχει συμβεί αυτό, έχει και στην είσοδο μηχαν...», ο κύριος βιαστικά τον διακόπτει, κοιτώντας μες στα μάτια τον υπάλληλο, επιμένοντας «παιδί μου, την ξέχασα», ο νεαρός υπάλληλος υποκύπτει και με ένα «τελοσπάντων, δεν τρέχει τίποτα, να έχετε το νου σας την επόμενη φορά για να μην ξαναξεχάσετε τίποτα, γιατί όλα τα προϊόντα έχουν ασφάλεια» τον αποχαιρέτησε και γύρισε στο ταμείο. Ο κύριος, μαζεύει την τσάντα του, γυρνάει προς το μέρος των ταμείων -όπου οι πελάτες και η μία ταμίας τον κοιτούσαν αποσβολωμένοι- λέγοντας χαμηλόφωνα και σε επανάληψη πως «την είχε ξεχάσει στο παντελόνι του». Μόλις βγήκε απ' την πόρτα, οι πελάτες επέστρεψαν στην πραγματικότητα, τοποθετώντας τα προϊόντα στον κυλιόμενο διάδρομο των ταμείων σα να μην είχε συμβεί τίποτα. Η δεύτερη ταμίας όμως έκρινε πως έπρεπε να σχολιάσει το περιστατικό και με όση φωνή είχε, είπε: «καλά, δεν ντρέπεται γέρος άνθρωπος, να γίνεται ρεζίλι για μία σοκολάτα;»

οχόλιο

Η ταμίας κατάφερε με τη στάση της να αποτυπώσει, με τον πλέον παραστατικό τρόπο, αυτό που κοινωνιολόγοι και συγγραφείς αποτυγχάνουν να αποδώσουν τόσο άρτια: τον κοινωνικό κανιβαλισμό της εποχής μας, για μία σοκολάτα!

συνέχεια από σελ.3

«Φορέας του επενδυτικού σχεδίου είναι η επιχείρηση «ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΙΟ ΠΑΤΡΑΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» [...] το μετοχικό της κεφάλαιο ανέρχεται στο ποσό των 1.325.810,50 ευρώ και η μετοχική της σύνθεση είναι:

Μέτοχος ή Εταίρος	Ποσοστό Συμμετοχής
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΔΡΟΜΙΟ ΑΕ	21,15%
ΑΧΑΙΚΗ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ	1,55%
ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ	7,74%
ΔΗΜΟΣ ΦΑΡΡΩΝ	3,87%
ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΧΑΙΑΣ	5,32%
ΦΛΩΡΑΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	1,55%
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΧΑΙΑΣ	10,32%
ΤΕΔΚ ΑΧΑΙΑΣ	5,30%
ΛΟΙΠΟΙ (403) ΜΕΤΟΧΟΙ	43,20%
ΣΥΝΟΛΟ	100,00%

Οπως είναι εμφανές, η εταιρεία που έχει αναλάβει το έργο στη Χαλανδρίτσα, έχει διάφορους θεσμικούς μετόχους εκ των οποίων οι τρεις (του 16% των 1.325.810 ευρώ) είναι η τοπική αυτοδιοίκηση! Με άλλα λόγια, η τοπική αυτοδιοίκηση θα βάλει πάνω από 100.000 ευρώ. Ο μόνος λόγος που δημοσιοποιούμε αυτά τα στοιχεία είναι για να μην είμαστε αδαείς όταν εμφανιστεί κάποιο νέο «έργο ανάπτυξης» από τον δήμαρχο ή όποιον άλλο. Ενώ, στα μέσα Οκτώβρη, έσκιζαν τα ιμάτιά τους ο δήμαρχος και ο Θ.Παπαθεοδώρου για το ότι ο δήμος δεν θα πληρώσει ούτε 1 ευρώ, βλέπουμε ότι στο μέρος που θα υλοποιηθεί εντέλει ένα ανάλογο έργο ο δήμος αντιθέτως πληρώνει μπόλικο από τα ελλειμματικά δημοτικά του ταμεία! Το τί θα πάρουν οι κάτοικοι στο διηνεκές είναι ένα άλλο επιβλαβές θέμα...

Ασχολίαστο Σχόλιο

Τον Οκτώβρη του 2012, στο eurogroup, οι υπουργοί οικονομικών Σλοβακίας και Μάλτας επέκριναν τον Στουρνάρα λέγοντας: «μα είναι δυνατόν! να αρνείστε την προσαρμογή, να ζητάτε τη βοήθειά φτωχότερων χωρών με το μισό εισόδημα από το δικό σας και σε αυτές τις συνθήκες να διαθέτετε δημόσιους πόρους για την κατασκευή πίστας Formula 1!»

ΕΥΔΑΠ-ΔΗΜΟΙ-ΨΥΤΤΑΛΕΙΑ

Γύρω στο 1995, ξεκίνησε το έργο ανάπτυξης και «περιβαλλοντικής» πνοής για τις περιοχές του Πειραιά, με το όνομα ΚΕΛ Ψυττάλειας. Έργο που διαφημίστηκε θερμά τότε απ’ όλο το σύστημα ενάντια στη χαβούζα και την κατάσταση που επικρατούσε στον Ακροκέραμο μέχρι το 1994, με τα λύματα να χύνονται στον Σαρωνικό. Ενα ολόκληρο νησί μεταμορφώθηκε σε εργοστάσιο επεξεργασίας λυμάτων, το οποίο μάλιστα επειδή φτιαχνόταν σε φάσεις, τα προβλήματα που προκαλούσε, συγκριτικά με τα οφέλη, έγερναν κατά πολύ στη ζυγαριά. Με αποκορύφωμα, γύρω στο 2003, που η κατάσταση της δυσοσμίας -από την Ψυττάλεια- είχε φτάσει στο απροχώρητο. Κάποια λίγα χρόνια αργότερα και παρά την ολοκλήρωση του έργου και τις διαβεβαιώσεις των υπευθύνων, η κατάσταση δεν είχε βελτιωθεί. Αντιθέτως, το 2012, από τη μία επανεμφανίστηκαν ακόμα εντονότερα τα ήδη υπάρχοντα προβλήματα, από την άλλη έγινε σαφής ο κίνδυνος δημιουργίας καινούργιων. Καταρχήν, γέμισαν οι δεξαμενές και υπάρχει ανεξέλεγκτη ταφή αποξηραμένης λυματολάσπης πάνω στο νησί. Κατά δεύτερον, η ΕΥΔΑΠ αποφάσισε (ενάντια στον αρχικό σχεδιασμό του ΚΕΛ Ψυττάλειας) να μεταφέρει τα λύματα της Ανατολικής Αττικής στο ΚΕΛΨ -επειδή οι κάτοικοι, στην ευρύτερη περιοχή γύρω από την Κερατέα, έμαθαν για τις επιπτώσεις σε άλλες περιοχές από αντίστοιχα κέντρα επεξεργασίας λυμάτων και αγωνι-

στηκαν με σθένος για να μην φτιαχτεί ΚΕΛ στην περιοχή τους. Και τρίτον, συζητιέται η κατασκευή αγωγού που θα μεταφέρει τις εκροές του κέντρου επεξεργασίας λυμάτων προς χρήση από τους δήμους. Είναι γνωστό σε όλους ότι οι επιχειρήσεις (ιδιωτικές, κρατικές ή κοινωφελείς) διαπλέκονται στενά με την τοπική αυτοδιοίκηση και τις εκάστοτε κρατικές επιλογές. Και πρόκειται για σχέσεις εξαιρετικά σύνθετες, δυναμικές, ιδιοτελείς. Λογικό κι επόμενο είναι, ενίοτε, να προκύπτει σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των διάφορων φορέων. Στην περίπτωση, δε, μιας χώρας σε κατάσταση «κρίσης» ή, πιο απλά, σε κατάσταση αναδιάρθρωσης, τέτοιου τύπου συγκρούσεις θα εμφανίζονται ολοένα και συχνότερα. Ιστορικά αποδεδειγμένο ότι τα «θύματα», ανεξαρτήτως «νικητή», δεν είναι άλλα από τους κατοίκους. Οι μόνοι τρόποι που μας δίνουν τη δυνατότητα να πάψουμε να είμαστε «παράπλευρες απώλειες» (ή να μην συνηθίζουμε ως τέτοιες) είναι: να αναγνωρίζουμε κάθε φορά πίσω από τις λέξεις και τα τσιτάτα των «αρμόδιων» -βασισμένα πάντα στις ανθρώπινες ανάγκες- τί επί της ουσίας λέγεται όπως και να θυμόμαστε τί έλεγαν χθες για τα ίδια ακριβώς θέματα.

Για παράδειγμα, αρχές Φεβρουαρίου 2013, η επιχείρηση της ΕΥΔΑΠ διέκοψε την παροχή νερού σε κοινωφελείς χώρους, ιδρύματα πρόνοιας, δημοτικά κτίρια και επιπλέον προχώρησε σε κατάσχεση, εις χείρας τρίτου, των τραπεζικών λογαριασμών του Δήμου Κερατσινίου-Δραπετσώνας. Ο λόγος; Ο δήμος, ενώ ήταν υποχρεωμένος με απόφαση του Διοικητικού Εφετείου τον Σεπτέμβρη να καταβάλει το 40% των οφειλομένων του προς την επιχείρηση, δεν ήταν συνεπής τόσο στην καταβολή χρέους όσο και των διακανονισμών προηγούμενων χρεών που είχαν συμφωνήσει. Σύσσωμο το δημοτικό συμβούλιο υπερασπίστηκε την ιδιότυπη στάση πληρωμών, αφού η ΕΥΔΑΠ χρωστάει χρήματα στον Δήμο, ως αντισταθμιστικά τέλη, τόσο για τη διέλευση του κεντρικού αγωγού λυμάτων όσο και γιατί «διατηρεί μεγάλες εγκαταστάσεις στο Κερατσίνι επεξεργασίας λυμάτων, όπου σε συνδυασμό με τις εγκαταστάσεις της Ψυττάλειας, θεωρείται ο μεγαλύτερος ρυπαντής στην περιοχή». Επίσης, εγκάλεσε την ΕΥΔΑΠ για εκδικητική πρακτική, γιατί με την κατάσχεση των τραπεζικών λογαριασμών «ο δήμος αδυνατεί να ανταπεξέλθει στα έξοδα μισθοδοσίας του και οδηγεί έτσι σε εξαθλίωση 650 οικογένειες!».

Ασχολίαστο Σχόλιο

Πληροφοριακά, οι εργαζόμενοι του Δήμου ήταν απλήρωτοι από το προηγούμενο καλοκαίρι και μάλιστα ο δήμος τους ζητούσε, στα τέλη Οκτώβρη, να κάνουν υπομονή. Την ίδια στιγμή, είχε διακόψει σχεδόν όλα τα προγράμματα που λειτουργούσαν στα πνευματικά κέντρα του δήμου (χορωδίας, μουσικών οργάνων, ζωγραφικής κλπ) όπως και τη λειτουργία του δημοτικού κολυμβητηρίου. Παρόλο που για τη λειτουργία τους οι κάτοικοι πληρώνουν συνδρομές και μάλιστα σε επίπεδα σχεδόν ιδιωτικών σχολών και γυμναστηρίων (οι φήμες που ακούστηκαν ότι το δημοτικό κολυμβητήριο, από Σεπτέμβρη, θα το πάρει ιδιώτης, με... αντισταθμιστικά οφέλη προς τον Δήμο, μένουν να επιβεβαιωθούν).

Στα τέλη του Φεβρουαρίου 2013, ο δήμος Περάματος εκδίδει νέα ανακοίνωση για τη μεταφορά των λυμάτων της Ανατολικής Αττικής στην Ψυττάλεια. «Το ΚΕΛ Ψυττάλειας κατασκευάστηκε με μέγιστο όριο λυμάτων 1.000.000 κ.μ ημερησίως και ήδη είναι κορεσμένο αφού δέχεται 900.000κ.μ σήμερα και με τα λύματα της Σαλαμίνας θα φτάσει στα όριά του. Λειτουργούσε με μεγάλες τεχνικές ελλείψεις, με αποτέλεσμα να υποφέρουμε από οσμές, κουνούπια, για πολλά χρόνια, και ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί η βιολογική επεξεργασία ώστε να έχουμε 800.000 κ.μ ημερησίως νερό χωρίς αιωρούμενα σωματίδια και μικρόβια και απομάκρυνση της αποξηραμένης λυματο-

λάσπης καθημερινά. Το Δ.Σ. του Δήμου Περάματος κατά τη συνεδρίαση που πραγματοποιήθηκε στις 25/02/2013 ομόφωνα εκφράζει την απόλυτη αντίθεση του στις αποφάσεις του Υπουργού Περιβάλλοντος για μεταφορά των λυμάτων της Ανατολικής Αττικής στην Ψυττάλεια και απαιτεί: [...] Αμεση ένταξη στο ΕΣΠΑ από το ΥΠΕΚΑ του έργου κατασκευής αγωγού για επαναφορά του παραγόμενου νερού για πλύσιμο-πότισμα στους Δήμους της περιοχής ως το ελάχιστο αντιστάθμισμα για την όχληση στην περιοχή. Αντισταθμιστικά οφέλη από την ΕΥΔΑΠ στους όμορους Δήμους για την όχληση και υποβάθμιση από τη λειτουργία του ΚΕΛ Ψυττάλειας[...].»

Τί γίνεται λοιπόν αντιληπτό; Η πρόταση των δημοτικών αρχών για λύση, απέναντι «στον μεγαλύτερο ρυπαντή της περιοχής, την όχληση και υποβάθμιση από τη λειτουργία του ΚΕΛ Ψυττάλειας», είναι να πάρουν αντισταθμιστικά τέλη από την ΕΥΔΑΠ. Με άλλα λόγια, οι τοπικοί άρχοντες στο πρόβλημα της μόλυνσης προτείνουν την αντιστάθμιση της υγείας των κατοίκων... με τα χρήματα!(!;) Προχωρώντας λίγο παραπέρα, αντιλαμβανόμαστε πως, ενώ το ΚΕΛΨ λειτουργεί με μεγάλες τεχνικές ελλείψεις και ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί η βιολογική επεξεργασία, απαιτούν οι δήμοι να ενταχθεί στο ΕΣΠΑ η κατασκευή αγωγού για επαναφορά του παραγόμενου νερού από την Ψυττάλεια για πότισμα στους δήμους της περιοχής. Δηλαδή, οι δήμοι κατακρίνουν μία ήδη υπάρχουσα προβληματική λειτουργία μιας εγκατάστασης που δημιουργεί απίστευτες επιπτώσεις και παράλληλα ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ πως το παραγόμενο νερό που θα προκύψει θα είναι καθαρό -και χωρίς κολοβακτηρίδια, όπως ισχύει σήμερα- για πότισμα των φυτών, δέντρων ή για τα σιντριβάνια που πλατσουρίζουν τα πισίρικια στις περιοχές μας. Αν και φαίνεται έτσι, δυστυχώς δεν είναι ηλίθιοι. Γιατί να μην συμφωνήσουν όλοι οι φορείς με τέτοιου τύπου προτάσεις; Οι δήμοι θα πάρουν λεφτά -σε μία περίοδο που δεν πρόκειται να πάρουν από τα κονδύλια του κράτους- για να τα κάνουν ό,τι τα κάνουν από τότε που υπάρχει τοπική αυτοδιοίκηση. Επιπλέον, θα θριαμβολογούν για νίκες στους δημότες τους, του τύπου «καταφέραμε να πάρουμε χρήματα για να πληρωθούν οι εργαζόμενοι του δήμου και να παρέχουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους». Η ΕΥΔΑΠ (ή όπως αλλιώς θα ονομαστεί όταν πωληθεί) θα συνεχίζει ως επιχείρηση να κερδοφορεί, θα συνεχίσει να παίρνει κονδύλια και... θα κάνουν γαργάρα οι πάντες (εξαιτίας των αντισταθμιστικών τελών) την απόφαση της ΕΥΔΑΠ με το υπουργείο για μεταφορά των λυμάτων της Ανατολικής Αττικής στην υπερκορεσμένη Ψυττάλεια. Ενώ, οι εκάστοτε κυβερνήσεις θα διώξουν, προς στιγμήν, μερικούς βραχνάδες τύπου ευρωπαϊκών δικαστηρίων για την επεξεργασία λυμάτων. Συμφωνία κυρίων με παράπλευρη απώλεια τα σώματα μας!

ΔΕΗ

Τέλη Φεβρουαρίου και ο δήμαρχος Κερατσινίου-Δραπετσώνας ρίχνει νέα βόμβα. Προτείνει τη μακροχρόνια λειτουργία του εργοστασίου της ΔΕΗ (25 έτη) με την κατασκευή και νέων μονάδων παραγωγής ενέργειας -προφανώς κι αυτή βασισμένη στα «αντισταθμιστικά οφέλη». Οι λόγοι, όπως έγραψε και η Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, σε κείμενό της με τίτλο «Το φουγάρο του θανάτου ξανά στο προσκήνιο» (suneleushkeratsiniou.blogspot.gr/2013/02/blog-post_27.html): «Ισως, για να γίνει το εργοστάσιο πιο ελκυστικό σε ιδιωτικά κεφάλαια που θα ήθελαν να το αγοράσουν στο πλαίσιο «απελευθέρωσης»-ιδιωτικοποίησης της αγοράς ενέργειας. Ισως, γιατί ενδιαφέρεται η COSCO. Το «τυράκι» πάντως, θα είναι και πάλι τα περίφημα «αντισταθμιστικά οφέλη»: 200.000 ευρώ το χρόνο και εξόφληση προηγούμενων οφειλών από τη ΔΕΗ προς το δήμο, απόδοση του Πρεσσόφ στο δήμο και 8 στρεμμάτων για 25ετη χρήση, κυριότητας του ΑΗΣ Αγ. Γεωργίου». Για την ιστορία, μιλάμε για το ίδιο εργοστάσιο που, του οποίου η λειτουργία διακόπηκε τη δεκαετία του ‘80, μετά από αγώνες των κατοίκων. Για το ίδιο εργοστάσιο για το οποίο το 1996, η τότε δημοτική αρχή υπέγραψε συμφωνία μερικής επαναλειτουργίας του (για 3+3 χρόνια), με όφελος...(!) αντισταθμιστικά τέλη για τον δήμο, οριστική παύση της λειτουργίας του μετά

ΤΟ ΠΕΙΡΑ

(Γ)
ΜΑ

Το πείρα(γ)μα είναι μία πρωτοβουλία ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης από τη συνέλευση του Ρεσάλτο. Αυτοοργανωμένα, αντιεραρχικά και αντιεμπορευματικά, παρεμβαίνει στους δρόμους και τα σχολεία του Κερατσινίου, της Δραπετσώνας, του Περάματος, μέσα από έντυπα, εκδηλώσεις, αφίσες, δράσεις.

Στις 12 & 13 Μάη 2012, πραγματοποιήθηκε 2ήμερο εκδηλώσεων ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης (2 μέρες με μαθητική hip-hop συναυλία, προβολή, συζήτηση, ταμπλό, έντυπο υλικό).

Το Σάββατο 13/10, στην πλατεία Λαού (Ταμπούρια), διοργανώθηκε προβολή του animation «9».

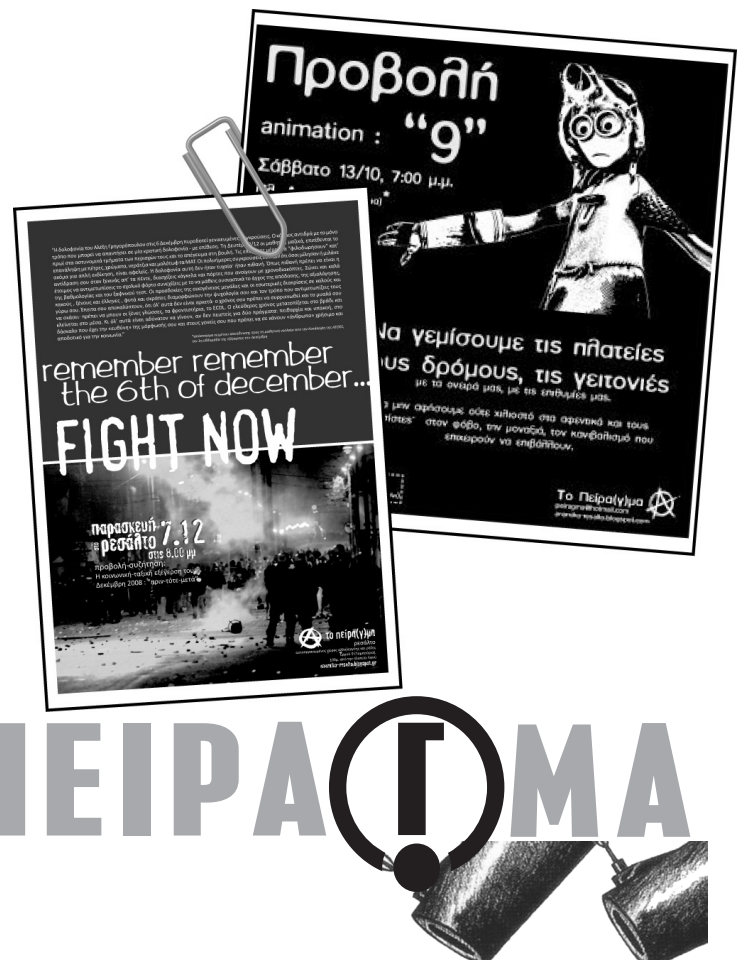
Στις 22/2, στο πλαίσιο των Παρασκευών στο Ρεσάλτο, προβλήθηκε από το πείρα(γ)μα το ντοκιμαντέρ Uprising Hip-Hop & the L.A. riots.

Στις 23/2, πραγματοποιήθηκε αντιμilitarιστική εκδήλωση από το πείρα(γ)μα και την «αυτόνομη συνέλευση μαθητών/μαθητριών» γύρω από τον θεσμό του στρατού και τις αρνήσεις απέναντί του.

Από το φθινόπωρο μέχρι και σήμερα, έχουν κολληθεί στα σχολεία των περιοχών μας αφίσες για την εξέγερση του Πολυτεχνείου και την εξέγερση του Δεκέμβρη. Έχουν επίσης εκδοθεί δύο πειρα(γ)ματικά τεύχη (1.500 αντίτυπα το καθένα) που μοιράστηκαν στα σχολεία, με κείμενα για τον αντιμilitarισμό, τον αντιφασισμό, το ζήτημα των φύλων, τις μαθητικές αντιστάσεις και την καταστολή που δέχτηκαν οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι μέσα στον χειμώνα.

Συνεχίζουμε, με όπλα μας την κριτική σκέψη, την εξεγερτική ευαισθησία, την ανυποταγή σε κάθε θεσμική ή άτυπη εξουσία, και πρόταγμά μας την ατομική και συλλογική αυτομόρφωση και αυτοκαθορισμό.

ΤΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ*
Σάββατο 23/2, 6:00 μ.μ.
στο ΡΕΣΑΛΤΟ

ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΨΑΧΝΕΙ ΦΡΕΣΚΑ ΜΥΑΛΑ ΓΙΑ ΣΑΚΑΤΕΜΑ

Μέσα στο έθνος του νεοελληνισμού, ο στρατός θα επιχειρήσει να διαρρήξει στα μυαλά της νεολαίας τις αξίες και τις αντιλήψεις της ελευσίας, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τον σεξισμό, τον μιλιταρισμό, την υποταγή στην ιεραρχία, την ομοιομορφία, την πειθαρχία. Θα επιχειρήσει να διαμορφώσει τους πολίτες που χρειάζεται αυτή η εθνικιστική, καπιταλιστική κοινωνία. Θα επιχειρήσει να δημιουργήσει τους πρόθυμους φαντάρους που θα θυσιάζουν για τα συμφέροντα των κυρίαρχων.

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΟΥΣ ΜΟΡΦΗ

Αυτόνομη Συνέλευση Μαθητών/τριών (όρεμα πρόστασης)
www.resto.gr

ΤΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ
peirama@hotmail.com
anarcho-resto.blogspot.gr

συνέχεια από σελ.4

από τα 6 χρόνια και μετατροπή του σε Μουσείο Τεχνολογίας και Εθνικής Αντίστασης, με πάρκο και πρόσβαση στη θάλασσα για τους κατοίκους. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μας αντιμετωπίζουν ως βλάκες.

Το δημοτικό συμβούλιο, όμως, που ήταν να γίνει τέλη Φλεβάρη για το συγκεκριμένο θέμα, δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, μετά από πολλά καλέσματα τοπικών συλλογικοτήτων, φορέων και παρατάξεων για συγκέντρωση-παρέμβαση στο εν λόγω δημοτικό συμβούλιο. Από τότε και μετά, σιγή ιχθύος. Μυστηριωδώς, σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, το θέμα έχει «εξαφανιστεί» από τον ηλεκτρονικό ιστότοπο του δήμου, όμως οφείλουμε να έχουμε τα αυτιά μας ανοιχτά για ενδεχόμενες νέες κινήσεις του Δημάρχου. Αλλωστε στην ηλεκτρονική αυτοδιοικητική εφημερίδα «newsta.gr», στις 10 Μαρτίου, στην ανάρτηση με τίτλο «Οριστικό κλείσιμο του εργοστασίου της ΔΕΗ στο Κερατσίνι, ζητεί ο Τζανής» αναφέρεται μεταξύ άλλων ότι «σύμφωνα με το Δήμο, η ΔΕΗ, “ποτέ δεν τήρησε ΑΠΟΛΥΤΑ τα συμφωνηθέντα” που απέρρεαν

από το Πρωτόκολλο συνεργασίας του 1996 ανάμεσα στη ΔΕΗ και το Δήμο. Επίσης, τονίζει ότι παρά τις προσπάθειες όλων των δημοτικών αρχών από τότε μέχρι σήμερα να επιτευχθεί κοινός τόπος συζήτησης και συνεργασίας, “ποτέ δεν βρέθηκε η χρυσή τομή” και πως «τα επόμενα δύο χρόνια η ΔΕΗ θα είναι κάτι εντελώς διαφορετικό απ’ αυτό που γνωρίζαμε μέχρι σήμερα, ενώ κάτι ανάλογο πρόκειται να συμβεί και με την Αυτοδιοίκηση. Γι’ αυτό ο δήμαρχος “κρούει τον κώδωνα του κινδύνου προς πάσα κατεύθυνση και συνιστά ενότητα και υπευθυνότητα, ώστε να βρεθεί η πιο συμφέρουσα λύση για το Δήμο”». Δηλώσεις που σημαίνουν ότι το θέμα πράγματι παραμένει ανοιχτό, παρότι είναι περίπλοκο. Από τη μία, η ΔΕΗ βρίσκεται σε καθεστώς αναμονής, τόσο όσον αφορά στη νομική και εταιρική της μορφή όσο και το αν θα πωληθούν κάποια κομμάτια της και σε ποιούς. Από την άλλη, σε έντυπα της ΑΔΜΗΕ (πρώην ΔΕΗ) αναφέρεται² ότι ο Αγγελόπουλος της χαλυβουργικής έχει ήδη πάρει το πράσινο φως για την κατασκευή δύο θερμοηλεκτρικών μονάδων παραγωγής

ηλεκτρικής ενέργειας στην Ελευσίνα, συνολικής ισχύος 880MW (για να γίνουν αντιληπτά τα μεγέθη: οι 2 σταθμοί της Μεγαλόπολης έχουν συνολική ισχύ 600MW και οι μονάδες του ΑΗΣ Αγ. Δημητρίου, 1595MW). Μία από τις μεγαλύτερες μονάδες δηλαδή, που αν κατασκευαστεί, δε φαίνεται πιθανό να λειτουργεί κι άλλη μία στο Κερατσίνι -μερικά χιλιόμετρα πιο δίπλα. Δυστυχώς είτε κατασκευαστεί στην Ελευσίνα (ο αέρας και το μονοξείδιο δεν καταλαβαίνουν από διοικητικά σύνορα) είτε επανέλθει η πρόταση για την επαναλειτουργία της μονάδας στο Κερατσίνι, οι συνέπειες είναι ήδη γνωστές.

1 Το έργο και ημέραι είναι έργο -επικά ποιήματα- του Ησίοδου, με αφορμή τη δικαστική διαμάχη του Ησίοδου με τον αδελφό του Πέρση για την πατρική κληρονομιά.
2 http://www.admie.gr/fileadmin/groups/EDAS_DSS/DPA_2014-2023_Schedio_pros_RAE_Kyrio_teychos.pdf
-σελ.16, αδειοδοτημένες συμβατικές μονάδες, Μάρτης 2013

Ενάντια στη λήθη και στις κυρίαρχες ιστορικές αφηγήσεις, ανασύρουμε τα γεγονότα της μάχης της Κοκκινιάς, που έλαβαν χώρα 4-8 Μάρτη του 1944, γυρνάμε στους δρόμους όπου έγιναν οι μάχες, ενεργοποιούμε και πάλι την τοπική μνήμη, στεκόμαστε όρθιοι και απέναντι σε κάθε μορφή οργανωμένου φασισμού, ενάντια στον κοινωνικό κανιβαλισμό τον οποίο η εξουσία καλλιεργεί και προωθεί για την ανασύσταση της κυριαρχίας της...

Κατά τη διάρκεια των 5 ημερών 4-8 Μάρτη 2013, εκατοντάδες αφίσες ιστορικού και αντιφασιστικού περιεχομένου κολλήθηκαν σε κεντρικούς δρόμους και γειτονιές της Νίκαιας. Χιλιάδες έντυπα, με αναφορά στα ιστορικά γεγονότα των ημερών των μαχών του '44, μοιράστηκαν σε σχολεία της Νίκαιας, κεντρικούς δρόμους, πλατείες. Δεκάδες χιλιάδες τρικάκια πετάχτηκαν σε όλα τα σημεία όπου διαδραματίστηκαν τότε τα γεγονότα των ημερών. Από την περιοχή του Γ' νεκροταφείου και την οδό Θηβών, μέχρι την Παιδική Στέγη, το Περιβολάκι, την Πλατεία του Αγίου Νικολάου και το σχολείο στη συμβολή των οδών Γρεβενών και Ραιδεστού.

Την Παρασκευή 8 Μαρτίου 2013, αντιφασιστική πορεία μνήμης και αντίστασης πραγματοποιήθηκε στις γειτονιές μας, στις προσφυγικές γειτονιές των κοινωνικών και ταξικών αντιφασιστικών αγώνων, στη Νίκαια. Περισσότεροι από 300 άνθρωποι, σύντροφοι και συντρόφισσες, κάτοικοι της γειτονιάς κάθε ηλικίας και αλληλέγγυοι αντιφασίστες, διαδηλώσαμε ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις, τον κοινωνικό εκφασισμό, την αστυνομοκρατία, την τρομοκρατία κράτους και παρακράτους,

που ωθεί στην εντεινόμενη υλική, πνευματική και συναισθηματική ένδεια. Από νωρίς το απόγευμα, στήθηκε μικροφωνική στο Περιβολάκι (πλατεία Δαβάκη), διαβάστηκε το κείμενο της πορείας που αφηγούνταν τα γεγονότα των τότε ημερών, ανασύροντας τις μνήμες που θα πυροδοτήσουν τους αγώνες του σήμερα. Η πορεία κινήθηκε επί της 7ης Μάρτη, ανέβηκε τη Γρεβενών περνώντας από το δημαρχείο, μέσω της Αμερικανίδων Κυριών έφτασε στην Κύπρου, στάθηκε στην πλατεία της Οσίας Ξένης και το σημείο εκτέλεσης των συλληφθέντων αγωνιστών του Μπλόκου της Κοκκινιάς του 1944, έστριψε στη Μαγνησίας, περνώντας από γειτονιές όπου ζουν κι εργάζονται καθημερινά ντόπιοι και μετανάστες, μέσω της οδού Μιαούλη έφτασε στην Αθηνάς και από κει και πάλι στο Περιβολάκι.

Κατά τη διάρκεια της πορείας, μοιράστηκαν εκατοντάδες κείμενα, πετάχτηκαν χιλιάδες τρικάκια, γράφτηκαν και φωνάχτηκαν δεκάδες συνθήματα ιστορικού, αντιφασιστικού, αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα. Το κεντρικό σύνθημα στο πανό της πορείας έγραφε: αγώνας ενάντια στον φασισμό - μνήμη ενάντια στη λήθη / 4-8 Μάρτη 1944.

Κάθε πλατεία, κάθε δρόμος, κάθε συνοικία στη Νίκαια είναι ποτισμένη με τις μνήμες σκληρών αντιφασιστικών αγώνων. Είμαστε εδώ, για να θυμίζουμε ότι δεν θα επιτρέψουμε, στις γειτονιές όπου ζούμε καθημερινά, η τοπική ιστορία να λησμονηθεί ή να διαβάζεται ανάποδα.

Στη Νίκαια, ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίζεται...

Σχετική με τη μάχη της Κοκκινιάς 4-8 Μάρτη 1944

[φιλοξενούμενο άρθρο από την ομάδα «μπλόκο στη εξουσία»]

Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στις 4-8 Μάρτη 1944 στην Κοκκινιά αφέθηκαν στη λήθη, παραμένοντας για πολλούς άγνωστα στις μέρες μας. Η αφήγησή τους αξιοποιείται κυρίαρχα από κάθε μορφή («ριζοσπαστικής» ή συντηρητικής) εξουσίας, η οποία και αντιστρέφει το περιεχόμενο των τοπικών ιστορικών αντιφασιστικών αγώνων, απονεκρώνοντάς τους και καθιστώντας τους αδρανές-μουσειακό γεγονός.

Ενάντια στη λήθη, ενάντια στις κυρίαρχες αφηγήσεις, ανασύρουμε τις μνήμες που θα πυροδοτήσουν τους αγώνες του σήμερα. Πέρα από τα απονεκρωμένα «μαθήματα ιστορίας», τους επικήδειους λόγους, τις επετειακές παρωδίες και κάθε είδους πανηγυρικά θεάματα, η αναζήτηση της ιστορικής γνώσης αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο και ταυτόχρονα προϋπόθεση για την κατανόηση της πραγματικότητας στην οποία ζούμε. Την ιστορία δε θέλουμε να την αποστηθίσουμε. Δε θέλουμε να την μάθουμε απ' έξω. Θέλουμε να την προσεγγίζουμε κριτικά... να μάθουμε να τη νιώθουμε μέσα μας... να τη συναντάμε γύρω μας... στις γειτονιές όπου ζούμε, στις πλατείες όπου μεγαλώνουμε, στους δρόμους όπου γυρνάμε νύχτα μέρα, στους τοίχους και τα παγκάκια όπου ζωγραφίζουμε τις δικές μας ιστορίες.

Ετσι, η ιστορία αποκτά πραγματικό νόημα, ενσταλάζει στις σκέψεις μας, προβάλλει στις επιλογές, μετασχηματίζει την καθημερινότητά μας. Γίνεται συνειδητό κομμάτι της δικής μας ζωής και μαζί ανεκτίμητος σύντροφος σε κάθε μας προσπάθεια να ζούμε συλλογικά, περισσότερο ελεύθεροι. Μας βοηθά να φανταστούμε μονοπάτια νέα, να περπατήσουμε σε δρόμους παλιούς, να αναγνωρίσουμε λάθη και ήττες, χαρές και νίκες, προσωπικές, συλλογικές, κοινωνικές. Μας προτρέπει να παραμένουμε όρθιοι και να αντιστεκόμαστε σε οτιδήποτε δυναστεύει τη ζωή μας.

Χρονικό των γεγονότων

Σάββατο 4 Μάρτη '44

Καμίονι (στρατιωτικό φορτηγό) γεμάτο χωροφύλακες εισβάλλει στην Κοκκινιά από την περιοχή της Λεύκας. Εκεί, έρχεται αντιμέτωπο με δυνάμεις του ΕΛΑΣ όπου και αναχαίτιζεται.

Την ίδια στιγμή, ένα δεύτερο φορτηγό με ταγματασφαλίτες πλησιάζει από την οδό Κυδωνίων (σημερινή Π. Ράλλη) στην περιοχή του Γ' Νεκροταφείου. Ξεσπούν σκληρές συγκρούσεις και οι μάχες εξαπλώνονται μέχρι τις εργατικές κατοικίες. Ο ΕΛΑΣ

« Πορεία στη Δραπετσώνα και...

Το πρωί του Σαββάτου 6 Απρίλη, πραγματοποιήθηκε μη ανακοινωμένη πορεία στη Δραπετσώνα για τα πρόσφατα βασανιστήρια κατά μεταναστών «χωρίς χαρτιά» που κρατούνται κατά δεκάδες και για μήνες στο συγκεκριμένο αστυνομικό τμήμα (όπως και στα υπόλοιπα τμήματα και χώρους κράτησης) και τις απεργίες πείνας που ακολούθησαν.

Η πορεία διοργανώθηκε από το ΡΕΣΑΛΤΟ και τη συλλογικότητα για την αυτόνομη δράση στον Πειραιά GASTARBEITER (gastarbeiter11.wordpress.com). Στηρίχθηκε από συντρόφους και συντρόφισσες των γύρω περιοχών, διέσχισε κεντρικούς δρόμους της περιοχής με παλμό, συνθήματα, τρικάκια, μοίρασμα κειμένων, και πέρασε από το αστυνομικό τμήμα, το οποίο φυλασσόταν από διμοιρία των ΜΑΤ.

Το μήνυμα σαφές:

ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ, ΕΠΑΝΑΠΡΟΩΘΗΣΗ ΣΕ ΜΠΑΤΣΟΥΣ & NAZI Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ. Ακολουθεί το κείμενο του ΡΕΣΑΛΤΟ που μοιραζόταν κατά τη διάρκεια της πορείας στη Δραπετσώνα αλλά και λίγο μετά την ολοκλήρωσή της σε κεντρικούς δρόμους και πλατείες της περιοχής των Ταμπουρίων στο Κερατσίνι.

Συμβαίνει κάτι στο Α.Τ. Δραπετσώνας; παράνομες? ζωές κρατούνται και βασανίζονται στα κελιά της νομιμότητας

Οι καθημερινές συλλήψεις και η βάρβαρη αντιμετώπιση των μεταναστών «χωρίς χαρτιά» στο πλαίσιο των επιχειρήσεων-σκούπα του φιλόξενου «Ξένιου Δία», με ξυλοδαρμούς, ταπεινώσεις και βασανιστήρια στις αστυνομικές κλούβες, στα μπουντρούμια των κρατητηρίων, στα κελιά των περιφρημών «χώρων κράτησης», είναι αναπόσπαστο κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που επιβάλλει τη φτώχεια και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, επιτάσσει απεργούς, καταστέλλει κάθε κινητοποίηση, εισβάλλει σε καταλήψεις και επιτίθεται στα αυτοοργανωμένα κοινωνικά εγχειρήματα.

Στο Α.Τ. Δραπετσώνας, όπως και στα υπόλοιπα τμήματα, μεταφέρονται και στοιβάζονται δεκάδες μετανάστες «χωρίς χαρτιά», παραμένοντας κρατούμενοι για μήνες. Σε άθλιες συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης, χωρίς προαυλισμό. Με τη γνωστή βάρβαρη, μισάνθρωπη και ρατσιστική αντιμετώπιση των αστυνομικών και με παράταση της κράτησής τους ανά τρίμηνο από δικαστικά συμβούλια χωρίς καμία αιτιολόγηση. Με μόνο «αδίκημα» ότι δεν έχουν έγγραφα

παραμονής. Για τους λόγους αυτούς έχουν γίνει διαδοχικές απεργίες πείνας. Ανάμεσά τους και η απεργία πείνας 70 μεταναστών που ξεκίνησε στις 14 Μάρτη, με αποτέλεσμα τη διασπορά των απεργών πείνας και σε άλλα τμήματα, όπως αυτό του Ασπροπύργου, και την εκεί αστυνομική «υποδοχή» τους με βρισιές, τραμπουκισμούς και απειλές.

Οι απεργίες πείνας μεταναστών στα αστυνομικά τμήματα των περιοχών μας ξεκίνησαν κάποιες βδομάδες πριν, μετά από ξυλοδαρμούς στο Α.Τ. Νίκαιας. Η απεργία πείνας των μεταναστών στο Α.Τ. Δραπετσώνας -η οποία προσωρινά έχει κλείσει τον κύκλο της- ξεκίνησε επίσης λόγω των καθημερινών σωματικών και ψυχικών κακοποιήσεων αλλά και λόγω της ανατιολόγητης απόφασης του δικαστικού συμβουλίου για παράταση της κράτησης ενός αριθμού μεταναστών για άλλους 3 μήνες, οι οποίοι Ενδεικτική περίπτωση αντιμετώπισης των απεργών πείνας, αυτή του Ιμπραήμ Φαράζ, παλαιστίνιου πρόσφυγα, που στην 8η μέρα απεργίας πείνας (22/3) αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει, λιποθύμησε και οδηγήθηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο, ενώ οι μπάτσοι του έδωσαν σαμπουάν λέγοντάς του πως είναι φάρμακο. Αυτή τη στιγμή

τουλάχιστον 100 μετανάστες βρίσκονται στοιβαγμένοι στα κελιά του τμήματος, χωρητικότητας 30 ατόμων.

20 χρόνια τώρα, οι μετανάστες αντιμετωπίζονται ως λαθραίες ζωές, ως παράνομοι εργάτες προς ξεζούμισμα, ως άνθρωποι-σκιές στα σκοτάδια του κοινωνικού περιθωρίου, ως όμηροι των κρατικών υπηρεσιών για έκδοση προσωρινών αδειών παραμονής ή για την ανανέωση των χαρτιών τους. Το τελευταίο διάστημα, η αντιμετώπιση έχει αλλάξει προς το χειρότερο. Οι μετανάστες έχουν στοχοποιηθεί από πρωθυπουργούς, σημαίνοντες υπουργούς, ΜΜΕ και φασίστες ως υπαίτιοι των κοινωνικών δεινών που προκαλεί η καπιταλιστική κρίση-επέλαση, ως αποδιοπομπαίος τράγος για την έκρηξη της ανεργίας ή για την κατάρρευση του συστήματος περίθαλψης, εκπαίδευσης κλπ. Και η αστυνομία έχει πιάσει εντατική δουλειά. Ετσι, οι μετανάστες υποβιβάζονται ακόμα περισσότερο και μετατρέπονται σε κοινωνικά απόβλητα, σε παράνομες ζωές που δεν έχουν νόημα ύπαρξης και συνεπώς μπορούν να συλληφθούν, να εγκλειστούν, να βασανιστούν, να ξυλοκοπηθούν, να δολοφονηθούν (από μπάτσους, φασίστες και οποιοδήποτε άλλο ρατσιστικό απόβρασμα), χωρίς αυτό να προκαλεί κοινωνικές αντιδράσεις. Το

διασπά και απωθεί τους ταγματασφαλίτες, οι οποίοι υποχωρούν προς την Αθήνα και την περιοχή της πλατείας Ελευθερίας στον Κορυδαλλό.

Κατά τη διάρκεια της υποχώρησής τους, οι συνεργάτες των ναζί βάζουν φωτιές, λεηλατούν και τρομοκρατούν τον ντόπιο πληθυσμό, σκοτώνοντας δυο εργάτες.

Κυριακή 5 Μάρτη '44

Στην πλατεία του Αγίου Νικολάου, πραγματοποιείται μεγάλη διαδήλωση ενάντια στην εισβολή της προηγούμενης ημέρας και την προσπάθεια τρομοκράτησης των κατοίκων της Κοκκινιάς. Μετά τη λήξη της διαδήλωσης, δύο καμιόνια με ταγματασφαλίτες εισβάλλουν και πάλι από την πλευρά της Λεύκας, φτάνουν μέχρι την εκκλησία των Αγίων Αναργύρων, τρομοκρατούν και συλλαμβάνουν πέντε κατοίκους. Ταυτόχρονα, τρία φορτηγά με γερμανοτσολιάδες επιτίθενται ορμώμενα από την οδό Θηβών.

Εκτεταμένες μάχες ξεσπούν και σύντομα εκτείνονται μέχρι την περιοχή της Παιδικής Στέγης. Οι ΕΛΑΣίτες τούς αποκρούουν δυναμικά και τους αναγκάζουν να διασπαστούν και να τραπούν σε φυγή προς την Παλιά Κοκκινιά, το Κουτσικάρι (Κορυδαλλό) και την Αθήνα. Η πόλη της Κοκκινιάς μένει χωρίς στρατιωτική κάλυψη από τις κατοχικές δυνάμεις και ο (διορισμένος από την κατοχική κυβέρνηση Ι. Ράλλη) δήμαρχος, Γρηγόρης Χατζής, παραιτείται.

Δευτέρα 6 Μάρτη '44

Τη στιγμή που στον Πειραιά εξελίσσεται πανεργατική απεργία αλληλεγγύης στον λαό της Κοκκινιάς, δύο καμιόνια ταγματασφαλιτών εισβάλλουν για ακόμα μια φορά στην Κοκκινιά, από το σημείο του Γ' Νεκροταφείου. Οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ και πλήθος κατοίκων της περιοχής τους αναχαιτίζουν, αναγκάζοντάς τους σε άτακτη υποχώρηση. Οι ντόπιοι συνεργάτες των ναζί αναδιωγώνονται, ενισχύονται και περίπου 600

χωροφύλακες και ταγματασφαλίτες με 10 καμιόνια κινούνται στην οδό Κυδωνιών. Στο ύψος των εργατικών κατοικιών (περιοχή του σημερινού κρατικού νοσοκομείου), δέχονται επίθεση από τις ταρατσές των σπιτιών και αναγκάζονται να καθυστερήσουν.

Οι ντόπιοι αντιστεκόμενοι καταφέρνουν έτσι να ενισχύσουν τις δυνάμεις τους από την κατεύθυνση της Παιδικής Στέγης. Εκεί, διασπάται η φάλαγγα των φορτηγών των ταγματασφαλιτών, τρέπεται σε άτακτη φυγή προς το Κουτσικάρι και τα Ασπρα Χώματα, όπου και δέχεται σκληρή επίθεση. Πολλοί ταγματασφαλίτες ταμπουρώνονται στο δημαρχείο (συμβολή των οδών Κονδύλη και Κινικίου), ενώ άλλοι μεταβαίνουν στο κρατικό νοσοκομείο (τότε ονομαζόταν Σαπόρτα και είχε μετεγκατασταθεί σε κτήριο αποθήκης επί της οδού Θηβών, εξαιτίας του πολέμου), όπου απαγάγουν το προσωπικό και το χρησιμοποιούν ως ασπίδα για να αποδράσουν προς τον Πειραιά από την οδό Θηβών. Δέχονται και πάλι, ωστόσο, σφοδρή επίθεση από τάγμα του ΕΛΑΣ, υποχωρούν, ενώ οι αιχμάλωτοι απελευθερώνονται.

Τρίτη 7 Μάρτη '44

Μετά τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, ο ΕΛΑΣ βρίσκεται σε επιφυλακή, αναλαμβάνει την περιφρούρηση της πόλης με τη συνδρομή μεγάλου αριθμού κατοίκων, ενώ η κύρια δύναμή του οχυρώνεται στο Περιβολάκι.

Ξημερώματα Τρίτης, 40 περίπου γερμανοτσολιάδες εντοπίζονται στην οδό Θηβών, ενώ 4 φορτηγά με δυνάμεις των ναζί επιχειρούν να μπουν στην Κοκκινιά από την πλατεία του Κουτσικαρίου. Οι μάχες εκκινούν και σύντομα οδηγούν σε μείωση του λιγοστού αποθέματος πυρομαχικών των αντιστεκόμενων, αναγκάζοντας τον ΕΛΑΣ σε υποχώρηση. Οι γερμανοτσολιάδες μπαίνουν στην πόλη από τη μεριά

του δημαρχείου, όπου αντιμετωπίζονται σθεναρά από τον ΕΛΑΣ μέχρι τις 11:00 το πρωί οπότε και η αντίσταση θα καμφθεί λόγω της ναζιστικής υπεροπλίας.

Το Περιβολάκι έχει καταληφθεί από τους ναζί και κάποιοι από αυτούς επιχειρούν να μπουν στην οδό Καραϊσκάκη με όλμους και πολυβόλα. Σε πρώτο χρόνο απωθούνται από τους κατοίκους, οι οποίοι, τη στιγμή εκείνη, παρά την έλλειψη πυρομαχικών, επιχειρούν την κατάληψη της πλατείας στο Περιβολάκι με κάθε μέσο, ακόμα και με πέτρες. Από τέσσερα διαφορετικά σημεία, οι αντιστεκόμενοι επιτίθενται και αιφνιδιάζουν τους ναζί και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Αυτοί υποχωρούν και κατευθύνονται στην εκκλησία του Αγ. Γεωργίου Νίκαιας, όπου οχυρώνονται στο σχολείο μεταξύ των οδών Γρεβένων και Ραιδεστού. Η Κοκκινιά, ωστόσο, είναι πλέον περικυκλωμένη από τις πολυπληθείς δυνάμεις των ναζί, γεγονός που καθιστά αδύνατο τον ανεφοδιασμό του ΕΛΑΣ και την αντεπίθεσή του.

Τετάρτη 8 Μάρτη '44

Κατά τη διάρκεια της νύχτας, οι ναζί παραμένουν ταμπουρωμένοι μαζί με τους συνεργάτες τους στο σχολείο, απ' όπου πραγματοποιούν επιδρομές, τρομοκρατώντας και συλλαμβάνοντας κατοίκους, αναζητώντας μέλη του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ.

Νωρίς το πρωί της Τετάρτης, πολλοί από τους αιχμάλωτους αγωνιστές των προηγούμενων ημερών, μεταφέρονται στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου, ενώ στην πλατεία των Αγ. Αποστόλων εκτελούνται οι αιχμάλωτοι της 5ης Μάρτη. Αργά το απόγευμα, ναζί και ταγματασφαλίτες αποχωρούν από την πόλη της Κοκκινιάς και δεν επιστρέφουν στην ευρύτερη περιοχή οργανωμένα, μέχρι τις 17 Αυγούστου.

Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων τις μέρες εκείνες, σύμφωνα με σχετική έκθεση του ΕΛΑΣ, 8 αγωνιστές σκοτώθηκαν και 20 τραυματίστηκαν. 300 Κοκκινιώτες αιχμα-

λωτίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου. Οι 37 εκτελέστηκαν επί τόπου. Οι υπόλοιποι μεταφέρθηκαν ως κρατούμενοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία. Οι ναζιστικές δυνάμεις (συμπεριλαμβανομένων των ντόπιων υποστηρικτών τους) είχαν τουλάχιστον 34 νεκρούς και περισσότερους από 100 τραυματίες.

Ενάντια στη λήθη, ενάντια στις κυρίαρχες ιστορικές αφηγήσεις

Οι παραπάνω αφηγήσεις αποτελούν κομμάτι της ιστορίας του τόπου που ζούμε. Την ιστορία αυτή δεν την ανασύρουμε για να υμνήσουμε «ήρωες ενός ένδοξου παρελθόντος». Γιατί κανένα αγωνιστικό παρελθόν, όσο ένδοξο κι αν φαντάζει στις σκέψεις μας, δεν έχει νόημα, αν δεν καταφέρνει να κινητοποιεί το παρόν, ως εφελτήριο νέων αντιστάσεων. Αντιστάσεις που αποκτούν νόημα, όταν απαντούν στις πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες όλων εκείνων που θέλουν να ορίζουν δημιουργικά κι ελεύθερα τη ζωή τους. Γιατί η κατασκευή και η εξύμνηση «ηρώων» είναι προσφιλής πρακτική κάθε μορφής (συντηρητικής ή ριζοσπαστικής) εξουσίας, η οποία αναζητά πολιτικό κέρδος σφετεριζόμενη κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Κάθε εξουσίας που επιδιώκει να ευνουχίζει τις δυνατότητες για μια διαφορετική οργάνωση της καθημερινής ζωής.

Επιλέγουμε να μην ξεχνάμε, γιατί ο ολοκληρωτικός χαρακτήρας προς τον οποίο διαρκώς κινείται η σύγχρονη κυριαρχία επιδιώκει να ξαναγράψει την ιστορία με τους δικούς του όρους. Ορίζει τι πρέπει να είναι σημαντικό και τι όχι. Τι πρέπει να διδάσκεται και τι όχι. Τι πρέπει να λέγεται και τι όχι. Τι πρέπει να ακούγεται και τι όχι. Τι πρέπει

...συνέχεια στη σελ.8

... ΣΤΟ ΤΟΠΙΚΟ Α.Τ. »

αντίθετο, από πολλούς θεωρείται ζητούμενο.

Πρόκειται για την ίδια συστημική διαδικασία που προκαλεί την εκτεταμένη κοινωνική φτώχοποίηση, που πολλαπλασιάζει ραγδαία τον αριθμό των αστέγων και όσων αναζητούν ένα πιάτο φαί στα συσσίτια των δήμων και της εκκλησίας, που έχει οδηγήσει σε πρωτόγνωρη διόγκωση της ανεργίας, που εκβιάζει όσους εργάζονται να δουλεύουν για 400 και 500 ευρώ, που επιβάλλει χαράτσια και αυξάνει τους φόρους, που υποβιβάζει και προλεταριοποιεί μέχρι και πρώην μικροαστικά κομμάτια, που στέλνει ξανά δεκάδες χιλιάδες ντόπιους μετανάστες (κυρίως νέους) σε Γερμανία, Αυστρα-

λία, Καναδά, όπου αντιμετωπίζονται όπως οι εδώ μετανάστες.

Γ' αυτό, το ρατσιστικό δηλητήριο και οι φασιστικές αντιλήψεις στις γραμμές των «από κάτω» ωφελούν μόνο τους πολιτικά και οικονομικά ισχυρούς. Το κράτος, τους επιχειρηματικούς ομίλους, τα ευρωπαϊκά διευθυντήρια, το ΔΝΤ, που ισοπεδώνουν τις ζωές μας και επιθυμούν έναν εμφύλιο στις γραμμές των φτωχών για να αποτρέψουν την κοινή κοινωνική-ταξική αντεπίθεση εναντίον τους.

Δεν πρόκειται ούτε να συνηθίσουμε ούτε να αποδεχτούμε την ασχήμια αυτού του κόσμου, σε πείσμα της καπιταλιστικής ερημοποίησης, της κρατικής βαρβαρότη-

τας, του κοινωνικού εκφασισμού. Ενάντια στη λεηλασία, τη φτώχοποίηση, τη βαρβαρότητα, τον ρατσισμό και την καταστολή, αντιτάσσουμε την αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη, τους κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης, των αποκλεισμών και της υποταγής.

Λευτεριά στους έγκλειστους μετανάστες, αλληλεγγύη στους απεργούς πείνας και όλους όσοι αγωνίζονται για ζωή με αξιοπρέπεια. Να γκρεμίσουμε τον πολιτισμό των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των κοινωνικών διακρίσεων και ανισοτήτων, στην προοπτική μιας αυτοοργανω-

μένης κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας, αλληλοβοήθειας, κοινοκτημοσύνης, χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Καμιά εξουσία φίλος μας Κανένας καταπιεσμένος εχθρός μας

αυτοοργανωμένος χώρος
αλληλεγγύης & ρήξης
ΡΕΣΑΛΤΟ

λεια, η κινητικότητα των εργαζομένων, τα εργατικά ατυχήματα, είναι σημεία που χαρακτήρισαν την περίοδο αυτή, με μια κλιμακούμενη ένταση σε όλα τα επίπεδα.

Παρόλη την πίεση που ασκήθηκε στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, η προσπάθεια να χρυσωθεί το χάπι της εκμετάλλευσης, μέσω διάφορων μορφών κρατικών παροχών ή επιδομάτων, κατάφερε να κρατήσει σε πολύ χαμηλό επίπεδο τους εργατικούς αγώνες και τις διεκδικήσεις. Το όνειρο της κίβδηλης ευημερίας και μιας πιο καταναλωτικής ζωής αποδείχθηκε ισχυρότερο της ταξικής συνείδησης και του αγωνιστικού φρονήματος της εργατικής τάξης.

Από την άλλη, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΓΣΣΕ και της ΑΔΕΔΥ, όλα αυτά τα χρόνια, συντέλεσαν τα μέγιστα σε αυτή την κατεύθυνση, με τη συνολική απαξίωση των συνδικάτων τόσο σε θεσμικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο πρόσληψης του ρόλου τους από αυτούς που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν. Με υποσχέσεις προς το κράτος και τα αφεντικά για διασφάλιση της -μονομερούς απ' ό,τι φάνηκε- κοινωνικής ειρήνης, τις άσφαιρες απεργιακές κινητοποιήσεις, τη συναίνεση στις επιλογές του κεφαλαίου, συνέβαλαν και φυσικά εξακολουθούν να συμβάλλουν στο ξεθεμελίωμα κάθε έννοιας ταξικής άμυνας, αντεπίθεσης και κεκτημένων εργασιακών δικαιωμάτων.

Η παραπάνω κατάσταση θα μπορούσε κάλλιστα να χαρακτηριστεί ως το «σύνθηδες περιβάλλον» μέσα στο οποίο ευδοκμεί ο καπιταλισμός. Τα τελευταία χρόνια όμως, μέσα σε μια νέα πραγματικότητα οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής και γενικότερης συστημικής κρίσης, φαίνεται πως αυτό δεν είναι πλέον αρκετό. Το διεθνές κεφάλαιο, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να ανταπεξέλθει και να ξεπεράσει την κρίση αυτή, αναδιατάσσει και επαναδιοθετεί με νέους, εξόχως επιθετικούς όρους την εκμετάλλευση των «από κάτω». Ο σχεδιασμός αυτός έχει ως πεδίο εφαρμογής όλο τον ευρωπαϊκό νότο, με ιδιαίτερη έμφαση σε πρώτο χρόνο στην Ελλάδα και στην Πορτογαλία.

Οι επαχθέστατοι όροι των τριών μνημονιακών συμβάσεων που έχουν συναφθεί μέχρι στιγμής έχουν καταφέρει βαρύτατα πλήγματα στο μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό είναι κάτι που δεν χρειάζεται πια καμία επιχειρηματολογία για να γίνει πιστευτό και καμία στατιστική έρευνα ή οικονομολογική μελέτη για να τεκμηριωθεί. Η αποκάλυπτη επέλαση της βαρβαρότητας είναι καθημερινό βίωμα για εκατομμύρια ανθρώπους που παλεύουν με την ανέχεια, την εξαθλίωση και τη βαθύτατη εκμετάλλευση. Ο βασικότερος στόχος δεν είναι άλλος από την κατάλυση κάθε εργασιακού δικαιώματος και τη μετατροπή του πληθυσμού σε έναν πειθήνιο και φοβισμένο στρατό εργαζομένων ή ανέργων, χωρίς ελπίδες και όνειρα. Η μείωση των μισθών στο δημόσιο, η

αύξηση του ΦΠΑ και τα εξοντωτικά φορολογικά χαράτσια δεν ήταν παρά η αρχή σε αυτήν την επέλαση. Ακολούθησαν νέα μέτρα, αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, που έχουν επιφέρει πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, με κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, κατάργηση επιδομάτων και πάγωμα των τριετιών, διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων και συγχώνευση όλων στον ΕΟΠΥΥ, μειώσεις μισθών και στον ιδιωτικό τομέα που ανέρχονται έως και 50% (σε σχέση με το 2008) και αγοραστική δύναμη των κατώτατων μισθών που αντιστοιχεί στα επίπεδα του 1978 - 1979 (σύμφωνα με έκθεση του ΙΝΕ). Το σκηνικό της πλήρους εργασιακής επισφάλειας συμπληρώνεται με την άρση των περιορισμών στις απολύσεις και τις περικοπές στις αποζημιώσεις, τη μακροχρόνια ανεργία για όλο και περισσότερους απολυμένους, τις δεκάδες χιλιάδες «απομακρύνσεις» και τη διαθεσιμότητα, που προβλέπονται για τον δημόσιο τομέα, τη μείωση συντάξεων και την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, την απελευθέρωση των ωραρίων εργασίας και την εξαήμερη εβδομαδιαία απασχόληση. Εταιρείες και επιχειρήσεις, κάνοντας χρήση των νέων δεδομένων ελαστικής εργασίας και των διευκολύνσεων που τους δίνει ο νόμος, απολύουν αθρόα προσωπικό με βασικό επιχειρήμα την οικονομική κρίση, προχωρούν σε εκ περιτροπής εργασία των εργαζομένων τους, μειώσεις μισθών και ατομικές ή επιχειρησιακές συμβάσεις, ενώ άλλες πτωχεύουν εν μια νυκτί και κλείνουν χωρίς να πληρώσουν οφειλόμενους μισθούς και αποζημιώσεις, αρκετές φορές μεταφέροντας τις εργασίες τους σε κάποιο άλλο σημείο του πλανήτη.

Εγγυητής της όλης διαδικασίας η τρικομματική κυβέρνηση, που τηρεί απαρέγκλιτα τις δεσμεύσεις της προς ΕΕ και ΔΝΤ για αυστηρή εφαρμογή όλων των παραπάνω, με κάθε κόστος στο εσωτερικό της χώρας. Αυτό, άλλωστε, μαρτυρούν, σε θεσμικό

επίπεδο, ο νέος τρόπος ψήφισης των μέτρων, τα οποία κατατίθενται στη βουλή σαν ένα και μοναδικό άρθρο, καθώς και η νομοθετική ρύθμιση με την οποία ο κατώτατος μισθός ρυθμίζεται πλέον μόνο από την κυβέρνηση και όχι από τους κοινωνικούς εταίρους. Αλλά και σε επίπεδο καταστολής και αποφασιστικότητας, οι συλλήψεις και οι προληπτικές προσαγωγές πριν και κατά τη διάρκεια κάθε απεργιακής κινητοποίησης, οι χουντικές επιπόνησες απαγορεύσεις (κλείσιμο δρόμων, απαγόρευση συγκεντρώσεων, κλείσιμο σταθμών μετρό, προληπτικές προσαγωγές) κάθε φορά που ψηφίζονται νέα μέτρα, το βίαιο σπάσιμο απεργιών και οι επιστρατεύσεις των απεργών (Χαλυβουργία, Αττικό Μετρό, ναυτεργάτες).

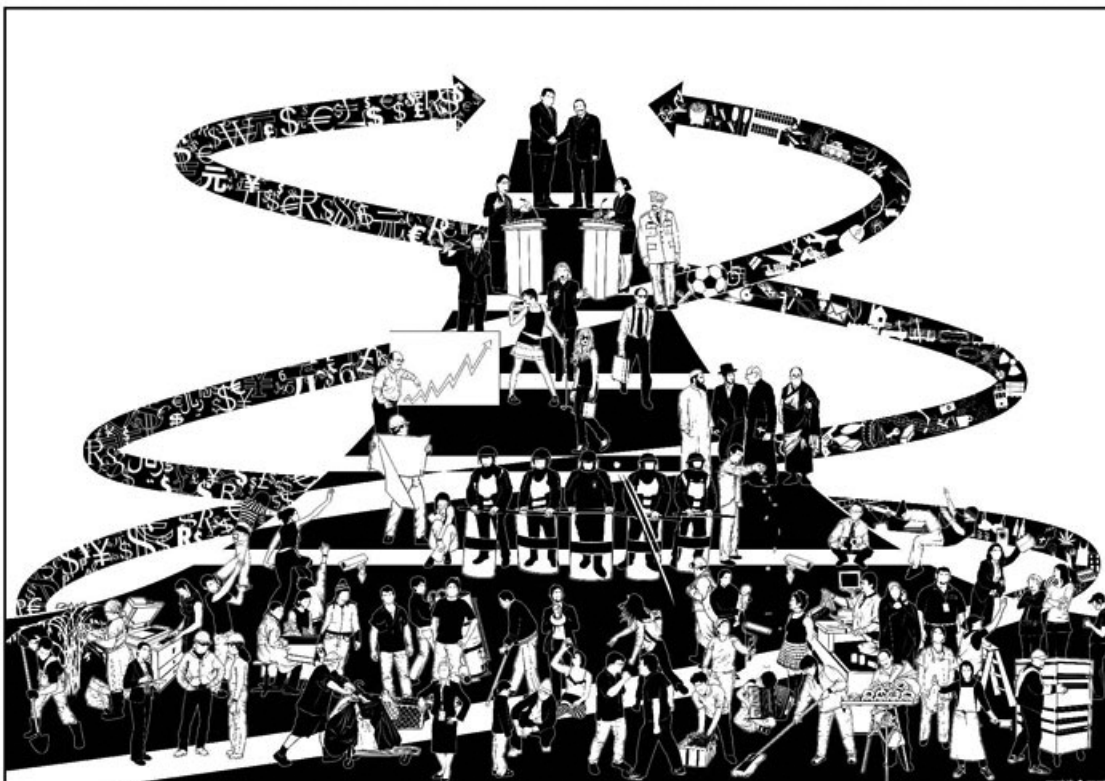
Για το 2013, οι προβλέψεις του ίδιου του ΔΝΤ αναφέρουν περαιτέρω αύξηση του δημόσιου χρέους επί του ΑΕΠ, μεγαλύτερη φτωχοποίηση, περισσότερη ύφεση και ανεργία. Δεδομένης της κατάρρευσης κάθε έννοιας προνοιακής πολιτικής του κράτους, οι περίπου 1,5 εκατομμύριο -επίσημα πλέον- καταγεγραμμένοι άνεργοι και οι πολλές εκατοντάδες χιλιάδες μη καταγεγραμμένοι αφήνονται στην τύχη τους. Στην καλύτερη περίπτωση, στριμωγμένοι στην ουρά κάποιου τοπικού ΟΑΕΔ, περιμένοντας το πενιχρό εισόδημα του ταμείου ανεργίας, το οποίο, βάσει των νέων τροπολογιών, δίνεται με πολύ αυστηρά κριτήρια και για μικρότερα χρονικά διαστήματα. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΑΕΔ και της ΕΛΣΤΑΤ, μέχρι τον Φλεβάρη του 2013, η επίσημη ανεργία ανήλθε σε πάνω από 30% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, ενώ τρομακτικό είναι το ότι περίπου τα 2/5 των εγγεγραμμένων ανέργων έχουν σταματήσει εντελώς την αναζήτηση νέας εργασίας, θεωρώντας μάταιη τη διατήρηση οποιασδήποτε ελπίδας.

Η δημιουργία ενός στρατού εξαθλιωμένων, υποτιμημένων και απογοητευμένων

ανέργων, που σήμερα δεν χωράνε στη γαλέρα του καπιταλισμού, θα αποτελέσει τη χρήσιμη, φθηνή και πειθήνια πρώτη ύλη για τα σχέδια που επιφυλάσσει το κεφάλαιο στο κοντινό μέλλον. Οι όροι με τους οποίους αυτό θα γίνει δεν αποτελούν επτασφράγιστο μυστικό. Είναι αυτό που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έχει αρχίσει να διαμορφώνεται και ισχύει ήδη για μεγάλο μέρος των εργαζομένων ενώ μεθοδικά απλώνεται σε όλο το εύρος του εργασιακά ενεργού πληθυσμού. Κατώτατοι μισθοί στα επίπεδα άλλων βαλκανικών κρατών (Εσθονία, Κροατία), μηδαμινά εργασιακά δικαιώματα, μη σύναψη ΣΣΕ, μηδενικές παροχές, ρημαγμένα ασφαλιστικά ταμεία, καμία ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή κάλυψη. Και ό,τι απομένει, θα απομυζάται με ληστρικούς όρους μέσω της φορολογίας.

Είναι φανερό πως αυτό που συμβαίνει είναι η εγκαθίδρυση ενός νέου μοντέλου καπιταλισμού, όπου η λεηλασία των ανθρώπινων ζωών και των φυσικών πόρων κρίνεται απαραίτητη για την πολυδιαφημισμένη ανάπτυξη και την προσέλευση των «πολυπόθιτων» επενδύσεων. Η μετατροπή ολόκληρης της ελληνικής επικράτειας σε μια «Ειδική Οικονομική Ζώνη», όπου το κεφάλαιο θα σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του με τις ευλογίες του ελληνικού κράτους και της Ε.Ε., δεν είναι πλέον ένα μακρινό σενάριο. Είναι μια απτή πραγματικότητα που ήδη ξεδιπλώνεται. Πρόκειται για ένα μοντέλο λεηλασίας που χρόνια εφαρμόζεται στην καπιταλιστική περιφέρεια και τώρα εισάγεται και στα καπιταλιστικά κέντρα, ξεκινώντας από τους «αδύναμους κρίκους».

Εφόσον, λοιπόν, το μόνο μέλλον που μας επιφυλάσσουν είναι μια ζωή μέσα στην έρημο που ο καπιταλισμός επιβάλλει, θα πρέπει να βρούμε τους τρόπους και να δημιουργήσουμε οι ίδιοι και οι ίδιες τους τόπους που θα μας οδηγήσουν από την κατάθλιψη που φέρνουν η μοναξιά, η φτώχεια και η ανεργία, στη δημιουργικότητα που φέρνουν η συλλογικοποίηση, οι ενωμένες μας δυνατότητες, η συνείδηση πως είμαστε όλοι μαζί απέναντί τους, ικανοί όχι μόνο να τους σταματήσουμε αλλά και να τους ανατρέψουμε. Μέχρι να συμβεί αυτό, μπορούμε επίσης να σταθούμε αξιοπρεπώς στα πόδια μας ακόμα και μέσα σε αυτό το περιβάλλον. Χωρίς να έχουμε ανάγκη την ελεημοσύνη κανενός «ευαίσθητου» φορέα, καμιάς υποκρίτριας εκκλησίας, κανενός αυτόκλητου κομματικού σωτήρα. Η δημιουργία δικών μας οριζόντιων αντιδομών αλληλοβοήθειας μπορεί όχι μόνο να δώσει τη διέξοδο και τη λύση σε πληθώρα καθημερινών ζητημάτων, που διαφορετικά θα φάνταζαν δυσεπίλυτα, αλλά πολύ περισσότερο μπορεί να μας δείξει την προοπτική για ένα διαφορετικό τρόπο δόμησης της κοινωνίας, της οικονομίας, της κοινωνικής ζωής στο σύνολό της.

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Από το 1990, καταλαμβάνεται το κτίριο επί των οδών Αχαρνών και Χέυδεν, δίπλα στην πλατεία Βικτωρίας, στο κέντρο της Αθήνας. Στα 23 χρόνια λειτουργίας της, η κατάληψη λειτουργεί με ξεκάθαρο αντιεξουσιαστικό λόγο και δράση, με αντιεραρχικές, αυτοοργανωμένες διαδικασίες, προτάσσοντας την αντίσταση, τη ρήξη, την αλληλεγγύη. Στον χώρο λειτουργεί συναυλιακός χώρος, αντιεμπορευματικό καφενείο, τυπογραφική κολλεκτίβα (Rotta) (η οποία έχει τυπώσει πλήθος κινηματικών εντύπων και αφισών), ενώ παράλληλα πραγματοποιούνται πολιτικές εκδηλώσεις, πολιτικές συνελεύσεις, θεατρικές και μουσικές παραστάσεις χωρίς εισιτήριο, αφού η κατάληψη στέκεται μακριά από τη λογική του εμπορεύματος και του κέρδους. Ολα αυτά τα χρόνια, η κατάληψη έχει συμμετάσχει σε πλήθος κοινωνικών-ταξικών αγώνων και έχει αποτελέσει «προπύργιο» στο κέντρο της Αθήνας απέναντι στον ρατσισμό, τις προσπάθειες κοινωνικού εκφασισμού και τη δράση των φασιστοειδών, που ως συστημική εμπροσθοφυλακή επιχειρούν να μετατρέψουν γειτονιές του κέντρου, όπως τον Αγ. Παντελεήμονα, σε σύγχρονα απαρτχάιντ. Για τους λόγους αυτούς, η κατάληψη της Villa Amalias έχει δεχτεί μια σειρά από κρατικές και παρακρατικές επιθέσεις, που περιλαμβάνουν εισβολές, εκκενώσεις και εμπρηστικές επιθέσεις.

villa amalias

Κατάληψη Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά

Σύντροφοι και συντρόφισσες που βρέθηκαν στον δρόμο και στις καταλήψεις κατά τη διάρκεια των εξεγερσιακών γεγονότων του Δεκέμβρη καταλαμβάνουν τον Μάρτιο του 2009 το κτίριο επί των οδών Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά, στο κέντρο της Αθήνας, που είχε εγκαταλειφθεί από το ΝΑΤ και ρήμαζε για 10 χρόνια. Η διαχείριση του κτιρίου γίνεται από την οριζόντια και αντιεραρχική συνέλευση της κατάληψης. Το κόστος των εξόδων καλύπτεται αποκλειστικά από την ελεύθερη συνεισφορά των συντρόφων/-ισών που συμμετέχουν στη συνέλευση και των διάφορων εγχειρημάτων που στεγάζονται σε αυτήν. Στους χώρους της κατάληψης παρουσιάζονται πολιτικές εκδηλώσεις, δραστηριοποιούνται πολιτικές ομάδες που πραγματοποιούν εκεί τις συνελεύσεις τους, ομάδες αυτομόρφωσης, ομάδα μαθημάτων ελληνικών σε μετανάστες, ομάδα κινηματογραφικών προβολών, στεγαστική κολεκτίβα, ενώ επίσης στεγάζονται υποδομές όπως δανειστική βιβλιοθήκη/αναγνωστήριο, ξυλουργείο, αίθουσα Η/Υ, αίθουσα χορού και πολεμικών τεχνών, εργαστήριο ραπτικής, πίστα αναρρίχησης κ.α. Η κατάληψη Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά είναι ένα κοινωνικοπολιτικό εγχείρημα αυτοοργάνωσης, αντίστασης, αλληλεγγύης, δημιουργικότητας, συλλογικών αντιδομών και επιλογών αγώνα. Αναπόσπαστο τμήμα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων των τελευταίων τεσσάρων χρόνων και ζωντανό κύτταρο της επιθυμίας και επιδίωξης ενός άλλου κόσμου ελευθερίας, ισότητας, συλλογικότητας, αξιοπρέπειας, αλληλοβοήθειας, κοινοκτημοσύνης.

Το Xanadu είναι ένας κοινωνικός χώρος που δημιουργήθηκε στην Ξάνθη με στόχο να αποτελέσει μια υποδομή που θα στεγάζει κοινωνικοπολιτικές και πολιτιστικές αναζητήσεις. Γεννημένο μέσα απ' τις πρωτόγνωρες κοινωνικές διεργασίες του Δεκέμβρη του '08, διαπνέεται από το πνεύμα της ελευθερίας, της ισότητας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και στέκεται έξω από τη λογική της διαμεσολάβησης και της ιεραρχίας. Σε αντίθεση με την καθημερινότητα, όπου οι κοινωνικές σχέσεις εμφανίζονται αλλοτριωμένες και με κυρίαρχο διαμεσολαβητή το εμπόρευμα, το Xanadu κινείται στην κατεύθυνση ανάπτυξης κοινωνικών σχέσεων που βασίζονται στην ισότητα, τη -συλλογική και ατομική- υπευθυνότητα, τη συντροφικότητα, την αλληλεγγύη. Προσπαθεί να κάνει πράξη την αυτοοργάνωση και την αυτοδιαχείριση, λειτουργώντας με οριζόντιες δομές. Στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις, τα άτομα που συμμετέχουν συνδιαχειρίζονται τον χώρο και τον χρόνο του Xanadu, συζητώντας ισότιμα και παίρνοντας αποφάσεις μέσω διαδικασιών συνδιαμόρφωσης και συναίνεσης. Στο Xanadu δεν χωράνε πρακτικές και συμπεριφορές ρατσιστικές, εθνικιστικές, σεξιστικές, ομοφοβικές και εν γένει εξουσιαστικές. Δε χωράει στο Xanadu η λογική της εμπορευματικής δοσοληψίας που στηρίζεται στην οικονομική εκμετάλλευση.

Xanadu

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΑΣΟΕΕ

Η συνέλευση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού της ΑΣΟΕΕ λειτουργεί σε 2 χώρους εντός του οικονομικού πανεπιστημιακού ιδρύματος της ΑΣΟΕΕ. Παρεμβαίνει εντός αλλά και εκτός πανεπιστημίου, στις γύρω γειτονιές, μέσα από αφίσες, έντυπα, εκδηλώσεις με ξεκάθαρα αντιεραρχικά, αντιρατσιστικά, αντιφασιστικά, αντισεξιστικά, αντιεμπορευματικά χαρακτηριστικά. Παράλληλα λειτουργεί ως ανάχωμα στις προσπάθειες του δήμου Αθηναίων να εφαρμόσει πάνω στα σώματα των μεταναστών το σχέδιο «καθαρή Αθήνα και πάταξη του παραεμπορίου». Αντιστέκεται δίπλα στους μετανάστες-μικροπωλητές που βρίσκονται γύρω από τη σχολή, στις σχεδόν καθημερινές επιθέσεις των αστυνομικών δυνάμεων.

Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης 98fm - 93.8fm

Οι Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης λειτουργούν αδιάκοπα από το 2002. Η προσπάθεια δημιουργίας και λειτουργίας του ραδιοφωνικού σταθμού βασίστηκε στην αμφισβήτηση της διαμεσολάβησης σε οποιοδήποτε επίπεδο της ζωής, στο πάθος για ελεύθερη έκφραση και στην επιθυμία για επικοινωνία. Ο χαρακτήρας του προγράμματος συνδιαμορφώνεται χωρίς περιορισμούς και απαγορεύσεις στην έκφραση, χωρίς διαφημίσεις και έσοδα από κερδοσκόπους, αλλά με τη στήριξη αυτών που αναγνωρίζουν τον απελευθερωτικό χαρακτήρα μιας τέτοιας προσπάθειας. Τα ερτζιανά, όπως και κάθε μέσο έκφρασης, θα έπρεπε να είναι απελευθερωμένα από κάθε μορφή ελέγχου και χειραγώγησης. Η εξάρτηση από κρατικούς μηχανισμούς και οικονομικούς παράγοντες περιορίζει την ελευθερία της έκφρασης, αφού για να επιβιώσεις πρέπει να υποκύψεις σε σχέσεις (διαφημίσεις, πολιτικά

Σύντομο χρονικό καταστολής και αντιστάσεων

Στις 7:00 το πρωί, αστυνομικές δυνάμεις εισβάλλουν στην κατάληψη Villa Amalias. 8 σύντροφοι και συντρόφισσες που βρίσκονταν μέσα στην κατάληψη συλλαμβάνονται και κρατούνται μέχρι τη Δευτέρα, 24/12, οπότε και αφήνονται ελεύθεροι με υποχρέωση παρουσίας στο αστυνομικό τμήμα 2 φορές τον μήνα, εξαιτίας των κατηγοριών που τους αποδόθηκαν.

Αλληλέγγυοι σύντροφοι συγκεντρώνονται έξω από την κατάληψη ενώ άλλοι παρεμβαίνουν στο δημαρχείο Αθηνών.

Τις επόμενες μέρες πραγματοποιούνται κινήσεις αλληλεγγύης από συντρόφους σε ολόκληρη την Ελλάδα (ανάρτηση πανό, αφίσες, μικροφωνικές παρεμβάσεις σε πλατείες, πορείες, μοίρασμα κειμένων κ.α.).

Ο ανοιχτός κοινωνικός χώρος Xanadu στην Ξάνθη δέχεται φασιστική εμπρηστική επίθεση.

Οι εργασίες αποκατάστασης των υλικών ζημιών ξεκινούν άμεσα. Οι κινήσεις αλληλεγγύης στη Villa Amalias, που συνεχίζονται, συμπεριλαμβάνουν πλέον και τον ανοιχτό κοινωνικό χώρο Xanadu.

Πραγματοποιείται αστυνομική εισβολή στο οικονομικό πανεπιστήμιο της ΑΣΟΕΕ και επιδρομή των μπάτσων σε στέκια αριστερών παρατάξεων, στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ και τον ραδιοφωνικό σταθμό 98FM. Αφορμή για την επιχείρηση είναι μία «ανώνυμη καταγγελία» αναφορικά με τα προϊόντα που πωλούν έξω από την ΑΣΟΕΕ, επί της Πατησίων, μετανάστες μικροπωλητές. 16 μετανάστες συλλαμβάνονται (μικροπωλητές και περαστικοί). Παράλληλα, γίνεται κατάσχεση των μηχανημάτων του ραδιοφωνικού σταθμού 98fm-ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης. Άμεσα φοιτητές/-τριες και αλληλέγγυοι/-ες συγκεντρώνονται στην Πατησίων. Τις επόμενες μέρες, διάφορες κινήσεις αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης πραγματοποιούνται στην Αθήνα και άλλα μέρη της Ελλάδας, ενώ στις 4/1/13 πραγματοποιείται πορεία που ξεκινάει από την ΑΣΣΟΕ, περνάει από τις γειτονιές γύρω από την ΑΣΣΟΕ και κοντά από τη Villa Amalias και καταλήγει στη νομική.

Νωρίς το πρωί, ανακαταλαμβάνεται από συντρόφους η Villa Amalias. Αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται στην πλατεία Βικτωρίας. 2 ώρες περίπου αργότερα, μπάτσοι εκκενώνουν ξανά την κατάληψη και συλλαμβάνουν 92 καταληψίες.

Λίγη ώρα αργότερα, συντρόφισσες και σύντροφοι καταλαμβάνουν τα γραφεία της ΔΗΜΑΡ στο Μεταξουργείο. Είναι μια κίνηση αλληλεγγύης στην ανακατάληψη της Villa Amalias και την προσαγωγή των καταληψιών της Villas από τα ΕΚΑΜ. Λίγη ώρα αργότερα, η κατάληψη των γραφείων εκκενώνεται και 50 σύντροφοι προσάγονται. Αργότερα την ίδια μέρα, αφήνονται ελεύθεροι.

Συγκέντρωση από 300 αλληλέγγυους/-ες πραγματοποιείται στο Σύνταγμα και πιο συγκεκριμένα έξω απ' το Υπουργείο Οικονομικών, όπου θα πραγματοποιούσε συνέντευξη τύπου ο Σαμαράς.

Εκκενώνεται η κατάληψη Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά. Οι 7 σύντροφοι που βρίσκονται την ώρα εκείνη στην κατάληψη συλλαμβάνονται και θα κρατηθούν μέχρι την Πέμπτη, 10/1, οπότε και θα αφεθούν ελεύθεροι με κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα. Αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται στο μουσείο.

Το απόγευμα, πραγματοποιείται συγκέντρωση αλλη-

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
20

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
22

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
28

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
09

λεγγύης 2.000 ατόμων στη ΓΑΔΑ και βραδινή πορεία προς το Πολυτεχνείο στη συνέχεια.
προς το Πολυτεχνείο στη συνέχεια.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 12 Στο κέντρο της Αθήνας, πραγματοποιείται πορεία 10.000 ατόμων (που διοργανώθηκε από καταλήψεις, στέκια, αυτοοργανωνομένους χώρους, συλλογικότητες και συντρόφους/-ισες του α/α/α χώρου) αλληλεγγύης στην κατάληψη Villa Amalias, το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Xanadu στην Ξάνθη, τις Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Εκφρασης – 98fm, το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι της ΑΣΟΕΕ, τους 16 συλληφθέντες μετανάστες μικροπωλητές έξω από την ΑΣΟΕΕ. Τα πρόσφατα γεγονότα της Τετάρτης 9/12 ενισχύουν τον παλμό των διαδηλωτών και προστίθενται στα συνθήματα που ακούγονται κατά την διάρκεια της πορείας. Η πορεία κατέληξε στα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου εκκρεμούσε η ανακριτική εξέταση των 92 συλληφθέντων της ανακατάληψης της Villa Amalias. Κόσμος παρέμεινε συγκεντρωμένος μέχρι αργά το βράδυ, οπότε αφέθηκαν ελεύθεροι οι συλληφθέντες.

Παράλληλα, πορείες αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας.

Εκκενώνεται η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη και συλλαμβάνονται 14 σύντροφοι που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο κτίριο.

Αμεσα, έξω από την κατάληψη, συγκεντρώνονται αλληλέγγυοι. Λίγες ώρες αργότερα, το κτίριο ανακαταλαμβάνεται από δεκάδες συντρόφους. Το απόγευμα, οι 14 σύντροφοι αφήνονται ελεύθεροι.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 02 Το βράδυ του Σαββάτου, μετά από πορεία φασιστών, καμία δεκαπενταριά εξ αυτών κάνουν επίθεση πρώτα στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Μπερντέ, σπάζοντας το τζάμι της εισόδου, και έπειτα στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο Βίλα Ζωγράφου, όπου αποκρούονται και τρέπονται σε άτακτη φυγή, αφήνοντας πίσω δύο μηχανάκια. Η περιοχή γύρω από τη Βίλα γεμίζει μπάτσους. Αμεσα πραγματοποιείται συγκέντρωση από 100άδες αλληλέγγυους, αποτρέποντας οποιαδήποτε κατασταλτική κίνηση.

Τα ξημερώματα της Πέμπτης, 7 Φεβρουαρίου, γίνεται απόπειρα εμπρησμού στον χώρο του Θεοσίτη. Ο εμπρηστικός μηχανισμός που τοποθετήθηκε στην είσοδο δεν προκαλεί καμία ζημία στον χώρο, παρά μόνο στο χρώμα του εξωτερικού τοίχου, το οποίο και αποκαθίσταται άμεσα. Το ίδιο απόγευμα πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από τον χώρο.

Οι αρχές δηλώνουν αποφασισμένες να συνεχίσουν το έργο της καταστολής ελεύθερων, κοινωνικών χώρων, στοχοποιώντας και άλλες καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις. Απέναντι τους θα βρουν όσους αγωνίζονται, όσους είναι κομμάτι των καταλήψεων, όσους θεωρούν ότι η καταλήψεις είναι κομμάτι των από κάτω, όσους θεωρούν ότι η επίθεση αυτή θα συνεχιστεί σε όλους και ότι η αλληλεγγύη σε όσους δέχονται επίθεση είναι δεδομένη. ■

παιχνίδια, διαπλοκές, χορηγούς, δισκογραφικές) που θέτουν συγκεκριμένα όρια στη δράση σου.

Στις εκπομπές ακούγεται κάθε είδος μουσικής, χωρίς να συντηρείται ο μηχανισμός εμπορευματοποίησης της καλλιτεχνικής έκφρασης. Δεν διαφημίζονται τα συγκροτήματα, δεν προωθούνται είδωλα και «life style», δεν υποστηρίζεται η μουσική βιομηχανία. Γίνεται ενημέρωση για κοινωνικά γεγονότα και, μέσα από τις εκπομπές λόγου, επιχειρείται το γκρέμισμα όλων των μύθων που κρατάνε τον άνθρωπο δέσμο και δούλο του συστήματος.

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Το κτίριο της οδού Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη καταλήφθηκε στις 15 Απρίλη 1988 μετά από τρεις δεκατίες εγκατάλειψης από τα τρία πανεπιστημιακά ιδρύματα (ΕΚΠΑ, ΕΜΠ και ΑΣΚΤ) στα οποία κληροδοτήθηκε. Χάρη στις κοπιώδεις προσπάθειες πολλών καταληψιών και αλληλέγγυων, το κτίριο, το οποίο θα βρισκόταν σε μία διαρκή κατάσταση αποσύνθεσης, μετατράπηκε σε χώρο στέγασης από τους καταληψίες, οι οποίοι το συντηρούν αποκλειστικά με δικά τους έξοδα εδώ και 25 χρόνια.

Στον χώρο της κατάληψης έχουν φιλοξενηθεί αμέτρητες εκδηλώσεις, συζητήσεις, προβολές, πραγματοποιούνται συλλογικές κουζίνες, γίνονται εκδηλώσεις για παιδιά και συναυλίες, λειτουργεί βιβλιοθήκη, ομάδα προπόνησης και γυμναστηρίου, θεατρική σκηνή, καθώς και η θεατρική ομάδα Ανάπλους.

Η κατάληψη είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα και τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Σε αγώνες προάσπισης του φυσικού κόσμου και των δημόσιων χώρων, σε συνελεύσεις γειτονιάς και ταξικά σωματεία, σε αγώνες ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας αλλά και σε τοπικές αντιστάσεις, σε αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και στην προσπάθεια ανάπτυξης και ενδυνάμωσης του αναρχικού κινήματος, στις μικρές και μεγάλες στιγμές του αγώνα.

Αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος Μπερντές

Από τον Οκτώβριο του 2011, λειτουργεί στη γειτονιά των Ιλισίων ο αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος Μπερντές. Στον χώρο, στεγάζονται διάφορα εγχειρήματα: θεατρική ομάδα, ομάδα χορού, προβολές, ομάδα σχεδίου-ζωγραφικής, ομάδα βιβλιοθήκης, συλλογική κουζίνα, καφενείο-μπαρ, ενισχυτική διδασκαλία σε παιδιά. Πραγματοποιούνται επίσης εκδηλώσεις, συζητήσεις, θεατρικές και μουσικές παραστάσεις κλπ, ενώ στον χώρο πραγματοποιεί τις συνελεύσεις της η αυτόνομη συνέλευση Ζωγράφου.

Η λειτουργία των ομάδων, των πρωτοβουλιών και των διαφόρων εγχειρημάτων βασίζεται στην ισότιμη ανταλλαγή εμπειριών και γνώσεων, μακριά από ιεραρχίες και ειδικούς. Οι αποφάσεις για τη λειτουργία του χώρου συνδιαμορφώνονται μέσα από τη διαχειριστική συνέλευση, η οποία είναι ανοικτή σε όποιον θέλει να εδαφικοποιήσει την ανάγκη του για δημιουργία και έκφραση, μακριά από τη λογική του θεάματος και του εμπορεύματος.

Κατάληψη Βίλα Ζωγράφου

Τον Νοέμβριο του 2011, καταλαμβάνεται η Βίλα Ζωγράφου, ένας χώρος ορόσημο και σημείο αναφοράς για την ευρύτερη περιοχή. Αναζητώντας τόπους και χρόνους συνάντησης, δημιουργείται ένας αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος, ανοιχτός σε όλους τους κατοίκους, με στόχο τη δημιουργία δεσμών αλληλεγγύης, μακριά από χρηματικές σχέσεις και δομές εκμετάλλευσης, αποκλείοντας έτσι σεξιστικές και ρατσιστικές συμπεριφορές. Στον χώρο της κατάληψης, λειτουργούν αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο και ανταλλακτικό-χαριστικό παζάρι, μπαρ οικονομικής ενίσχυσης του ταμείου αλληλεγγύης διωκόμενων αγωνιστών, παιδικό θεατρικό παιχνίδι, αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο, συλλογικές κουζίνες.

Θεοσίτης, χώρος ραδιουργίας και ανατροπής

Η αναρχική ομάδα Ν.Λιοσίων έδρασε στις περιοχές -με λόγο και δράση- την περίοδο 1989-2000. Με συνεχείς παρεμβάσεις και εκδηλώσεις προσπάθησε να εμφυσήσει το πνεύμα της αντίστασης και να δημιουργήσει μια μικρή παράδοση ελευθερίας, μπαίνοντας στα ρουθούνια των τοπικών αρχών και όχι μόνο. Το 2000, μαζί και με άλλους συντρόφους/-ισες αποφάσισαν να δημιουργήσουν ένα πιο σταθερό σημείο αναφοράς στην πόλη, στην περιοχή των Αγίων Αναργύρων, ανοίγοντας τον Θεοσίτη, στο πλαίσιο πάντα της άρθρωσης αναρχικού-ανατρεπτικού λόγου. Εχει εχθρική σχέση και στάση με χορηγίες και πατροναρίσματα από μηχανισμούς χειραγώγησης και αφομοίωσης, κόμματα, ευαίσθητους ή αναισθητους δημάρχους, σπόνσορες του «πολιτισμού» ή της «οικολογίας». Δεν υπάρχει οποιοδήποτε είδος αντιτίμου σε δρώμενα, συναυλίες και στο έντυπο υλικό που διακινείται. Το μοίρασμα της γνώσης γίνεται μέσα από τις διαδικασίες συλλογικής αυτομόρφωσης, ενάντια στα κυρίαρχα εκπαιδευτικά, εμπορευματοποιημένα πρότυπα και μέσα μετάδοσής της. Ο χώρος του Θεοσίτη είναι ανοιχτός για συναντήσεις με πηγαδάκια, συμπάθεια, ρεφενέ, συλλογικά «μαγειρέματα», δημιουργικούς πειραματισμούς, μουσικές συμπράξεις, προβολές, downloading, δανειστική βιβλιοθήκη, αρχείο εντύπων κι αφισών, αυτοσχέδιες συζητήσεις...

Συναντήσεις αρνήσεων στον κόσμο του χρήματος και του εμπορεύματος, στον κόσμο των παθητικών διασκέδσεων και της αστικής τέχνης, της μοναξιάς και της πλήξης, των στρατών και της αστυνομίας, των κομματικών μαντρινών και της διαμεσολάβησης, του ρατσισμού και του σεξισμού, της κάθε είδους πρέζας... Συναντήσεις ελευθερίας μέσα στον χρόνο.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ & ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Τα τελευταία χρόνια, στους καιρούς γενικευμένης κρίσης και καπιταλιστικής λεηλασίας, στους καιρούς που επιβάλλονται χαράτσια και δυσβάσταχτες φορολογίες, κλείνουν δημόσιοι παιδικοί σταθμοί, συγχωνεύονται σχολεία, υποβαθμίζεται ο τομέας της υγείας, παραβιάζονται και καταπατούνται εργασιακά δικαιώματα, πραγματοποιούνται κατασχέσεις σπιτιών στα σπίτια, οι κυρίαρχοι επιτίθενται σε όσους αντιστέκονται, σε όσους περισσεύουν από τα σχέδια τους. Επιτίθενται στους

μετανάστες, στους άστεγους, στους τοξικοεξαρτημένους, στις εκδιδόμενες οροθετικές γυναίκες, σε όσους βγαίνουν στους δρόμους και τις πλατείες για να διαδηλώσουν, σε όσους απεργούν, στους μαθητές που καταλαμβάνουν τα σχολεία τους και αντιστέκονται, σε όσους αρνούνται ή αδυνατούν να πληρώσουν τα χαράτσια.

Το τελευταίο διάστημα, η καταστολή έχει εστιάσει την προσοχή της στις καταλήψεις και τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Οι κυρίαρχοι επιτίθενται στις καταλή-

ψεις γιατί αποτελούν εστίες αντίστασης, αλληλεγγύης και ρήξης, γιατί φωνάζουν ότι τα κτίρια, οι δρόμοι, οι πλατείες, οι γειτονιές μας ανήκουν. Γιατί προτείνουν να ανακαταλάβουμε κάθε στιγμή της καθημερινότητας μας και να αποφασίσουμε εμείς πως θα τη διαχειριστούμε με όρους ισοτιμίας, ελευθερίας, αλληλεγγύης. Γιατί προτείνουν να μην υπάρχουν άστεγοι και την ίδια στιγμή χιλιάδες άδεια εγκαταλελειμμένα σπίτια, γιατί προτείνουν την κατάληψη κτιρίων για να στεγάζονται οι μουσικές, θεατρικές και οι όποιες άλλες

δημιουργικές ανησυχίες μας, μακριά από τη λογική του κέρδους και του φαίνεσθαι, γιατί προτείνουν την κατάληψη κτιρίων μέσα στα οποία η γνώση θα μοιράζεται ελεύθερα, με ισότιμους όρους, γιατί προτείνουν να μην έχουμε κανένα κομματόσκυλο, κανέναν δήμαρχο, κανέναν αφέντη πάνω από το κεφάλι μας, αλλά να αποφασίζουμε εμείς οι ίδιοι για τη διαχείριση των κτιρίων, των πλατειών, των γειτονιών, της ζωής μας.

Για την καταστολή

Την Πέμπτη 11 Απριλίου, η υπηρεσία δικτύου του ΕΜΠ (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο), με εντολή του πρύτανη, διέκοψε την παροχή διαδικτύου στο Athens Indymedia, τον 98 fm-Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Εκφρασης και στο Ράδιο Ενταση, τα οποία εκπέμπουν από τον χώρο του πολυτεχνείου. Αφορμή υπήρξε καταδικαστική απόφαση σε βάρος της πρυτανικής αρχής για το Ράδιο Ενταση (με την αιτιολογία ότι εξέπεμπε σε εύρος συχνότητας ιδιοκτησίας ΣΚΑΪ). Ζητώντας, πλέον, ονοματεπώνυμο για την παροχή διαδικτύου στον χώρο του πολυτεχνείου, κάτι το οποίο αρνούνται οι διαχειριστές των αυτοοργανωμένων μέσων αντιπληροφόρησης, η πρυτανική αρχή καταστέλλει τη δυνατότητα έκφρασής τους. Από τότε και στο εξής, πραγματοποιούνται μια σειρά κινήσεων αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης, συμπεριλαμβανόμενης παρέμβασης στα προπύλαια (κατά τη διάρκεια της οποίας έγιναν 70 προσαγωγές από τις οποίες οι 6 μετατράπηκαν σε συλλήψεις) και πορείας αλληλεγγύης στο κέντρο της Αθήνας στις 24 Απριλίου,

ενώ η εκπομπή τους συνεχίζει από τον χώρο της πολυτεχνειούπολης, στο πλαίσιο παρεμβάσεων και συμβολικών καταλήψεων.

Το Athens indymedia και οι ραδιοζώνες ανατρεπτικής έκφρασης 98fm αποτελούν δυνατότητες αδιαμεσολάβητης έκφρασης, ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης, τόσο σε εγχώριο όσο και σε διεθνές επίπεδο. Συμβάλλουν στην προπαγάνδισή και δημοσιοποίηση γεγονότων και εκδηλώσεων από καταλήψεις, στέκια σχολών και περιοχών, συνελεύσεων γειτονιών, σωματείων βάσης, πολιτικών, εργατικών, θεματικών ομάδων, πρωτοβουλιών και συνελεύσεων, ενώ προσφέρουν και τη δυνατότητα επικοινωνίας με φυλακισμένους. Είναι σημεία συνάντησης του ευρύτερου αντικαθεστωτικού λόγου και δεν είναι τυχαίο ότι όλα αυτά τα χρόνια, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στοχοποιούνται με πολλούς τρόπους, από μηνύσεις σε βάρος τους μέχρι επερωτήσεις φασιστοειδών στη βουλή.

Η προπαγάνδα του κράτους στοχοποιεί τον εσωτερικό εχθρό, όλα αυτά τα κοινωνικά κομμάτια που αμφισβητούν τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Η καταστολή των μέσων αντιπληροφόρησης δεν είναι αποκομμένη από την καταστολή των καταλήψεων, το αμέσως προηγούμενο διάστημα. Είναι η συνέχεια ενός κρατικού σχεδιασμού επίθεσης σε κάθε φωνή που εναντιώνεται στο υπάρχον. Η φίμωση ιδεών και ο επικοινωνιακός σκοταδισμός είναι αναπόσπαστο μέρος του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Ο ιδεολογικός πόλεμος του καθεστώτος για την πάταξη κάθε μορφής αντίστασης δεν περιορίζεται στα υποουργικά και πρωθυπουργικά διαγγέλματα, στην προπαγάνδα, την παραπληροφόρηση και τα εκφοβιστικά διλήμματα των media. Περνάει και πάνω από την καταστολή των δυνατοτήτων έκφρασης και κοινωνικής απεύθυνσης των αντίθετων και ανταγωνιστικών απόψεων. Οι ιδέες όμως δεν φιμώνονται ούτε «διακόπτονται».

στο Athens Indymedia και τον 98fm-Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης

Η μάχη της πόρτας*

Στις 8-9 Ιουνίου του 1943, μια μάχη δόθηκε στην Πύλη των Τρικάλων, η μάχη της Πόρτας. Ο ΕΛΑΣ κατατρόπωσε τους Ιταλούς φασίστες, οι οποίοι ήθελαν να διεισδύσουν στην ορεινή Πίνδο, που ήταν και το προπύργιο της αντίστασης, αφού το σύνολο των ορεινών χωριών στήριζαν τους αντάρτες με υλικό και έμπυχο δυναμικό. Οι φασίστες, όμως, δεν κατάφεραν ούτε από μακριά να αντικρύσουν τα σκουρόχρωμα ελατοδάση και τα ορμητικά νερά των ποταμών της Πίνδου.

70 χρόνια μετά, σε μια άλλη τοποθεσία, αυτή του Κερατσινίου, μια άλλη μάχη της πόρτας έλαβε χώρα. Αυτή τη φορά, όμως, με μια καρέκλα. Ο φασισμός αναπαρέστησε με έναν ιδιαίτερο τρόπο αυτήν την ιστορική μάχη. Η καρέκλα οπλίστηκε, κεντράρισε και προσγειώθηκε στην πόρτα. Μια μεταμοντέρνα άποψη για τη σύγκρουση δύο κόσμων. Των ανθρώπων που αγωνίζονται και αντιστέκονται για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης, και του φασισμού, που σπέρνει μίσος, φόβο και εξαθλίωση.

Όσα μηχανάκια μεταναστών και αν αναποδογυρίσουν, σε όσους τραμπουκισμούς ηλικιωμένων και αν επιδοθούν, όσες καρέκλες και αν καρφώσουν σε πόρτες κοινωνικών χώρων, δεν θα μπορέ-

σουν να κατανοήσουν ποτέ ότι στις γειτονιές μας, στις γειτονιές της προσφυγιάς και των εργατικών αγώνων, οι πόρτες μας είναι φτιαγμένες από γιασεμί, όπου κάθε φορά τα θραύσματά τους θα καρφώνονται στα ανεγκέφαλα κρανία του μίσους. Όπως και πριν 70 χρόνια, έτσι και τώρα, ο φασισμός ούτε από μακριά δεν θα μπορέσει να αντικρύσει μέσα από τις πόρτες τα ελατοδάση του αγώνα, τους χείμαρρους της ελευθερίας.

*Μετά τους πρόσφατους τραμπουκισμούς χρυσαυγιτών κατά ασθενών και γιατρών στο ιατρείο των «γιατρών του κόσμου» στο Πέραμα, στο οποίο απευθύνονται οι απόκληροι και παραπεταμένοι του «καπιταλιστικού παραδείσου», το βράδυ της Δευτέρας 18/2, ομάδα φασιστοειδών της εν λόγω «οργάνωσης» αναποδογύρισε τρίκυκλα αιγύπτια ψαράδων, στη συμβολή των οδών Βυζαντίου και Μικράς Ασίας, στο Κερατσίνι. Αμέσως πριν, είχαν περάσει από το ΡΕΣΑΛΤΟ, ξηλώνοντας το κουδούνι του στεκιού και πετώντας μια καρέκλα στην πόρτα. Πάντα θρασύδειλοι, τραμπούκοι και παρακρατικοί.

Σκουριές Χαλκιδικής, ο «προβοκάτορας λαός» σε δράση

Για την πορεία αλληλεγγύης
στην Αθήνα το Σάββατο 13/4

Το Σάββατο 13 Απρίλη, πραγματοποιήθηκε κεντρική διαδήλωση στην Αθήνα με δρομολόγιο Μοναστηράκι-Αθηνά-Σταδίου-Σύνταγμα-Πανεπιστημίου-Προπύλαια και συμμετοχή περισσότερων των 3.000 ανθρώπων, για την αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Β.Α. Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού και την κρατική καταστολή.

Ο κύριος Δένδιας δηλώνει ότι δε θα δεχτεί την ύπαρξη γαλατικών χωριών. Δική μας επιθυμία και επιδίωξη είναι αυτά να πολλαπλασιαστούν τόσο στις επαρχίες όσο και στις πόλεις. Το ζήτημα έχει τεθεί:

**ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ,
Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ
Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΑΛΑΤΕΣ!**

Μεταλλεία χρυσού, επενδύσεις, οικονομική ανάπτυξη. Μπόμπολας, ελληνικό κράτος, El Dorado Gold (πολυεθνικός όμιλος εξόρυξης χρυσού καναδικών συμφερόντων), fast track διαδικασίες. Αποψίλωση δασών, ανατίναξη βουνών, εργοστάσια επεξεργασίας, ανοιχτές λεκάνες-χαβούζες απόθεσης τοξικών αποβλήτων, καταστροφή του περιβάλλοντος, του υδροφόρου ορίζοντα, των χωριών, των αγροτικών δραστηριοτήτων και της καθημερινότητας των κατοίκων. ΜΑΤ, ξύλο και χημικά μέσα στο βουνό για την εγκατάσταση της εταιρείας, την έναρξη των εργασιών, την εξόρυξη και χημική επεξεργασία 0,18 gr χρυσού ανά τόνο. Εργαζόμενοι-γενίταροι, που έχουν επιτεθεί κατ' επανάληψη στους αγωνιζόμενους κατοίκους, σε ρόλο μισθωμένων τραμπούκων της εταιρείας. Χιλιάδες κάτοικοι που αγωνίζονται εδώ και χρόνια ενάντια στο χρυσό θάνατο, με λαϊκές συνελεύσεις στα χωριά, με εκδηλώσεις, ενημερώσεις και κινητοποιήσεις σε διάφορες πόλεις, με πορείες μέσα στο βουνό, με συγκεντρώσεις στα δικαστήρια για τους πολλούς συλληφθέντες από τις κινητοποιήσεις στο όρος Κάκαβος (Β.Α. Χαλκιδική). Κι ενώ 3.450 στρέμματα αρχέγονου δάσους έχουν ήδη αποψιλωθεί από την εταιρεία με την έγκριση του δασαρχείου (με διαδικασίες fast track) και οι αδιάστακτοι χρυσοθήρες έχουν καταθέσει αίτηση για αποψίλωση άλλων 1.770 στρεμμάτων, το βράδυ του Σαββάτου 16 Φλεβάρη, ομάδα ατόμων

αιφνιδίασε και ακινητοποίησε τους σεκιούρριτ των εγκαταστάσεων στο βουνό και πυρπόλησε τα οχήματα και τις υποδομές του εργοταξίου.

Από εκείνο το βράδυ και μετά, ένα κλίμα ιδεολογικής και αστυνομικής τρομοκρατίας έχει απλωθεί στην περιοχή. Τα ΜΜΕ κατ' υπόδειξη των αφεντικών τους, παραληρούσαν για μέρες, για κουκουλοφόρους, για καταστροφή των επενδύσεων, για απώλειες θέσεων εργασίας. Τα κόμματα έκαναν διαγωνισμό ποιο θα καταδικάσει εντονότερα την πράξη. Ο απίθανος κύριος Δένδιας (υπουργός δημόσιας τάξης) ανέβηκε στην περιοχή για να κάνει δηλώσεις σχετικά με τη διασφάλιση της νομιμότητας, την εντατική έρευνα ανακάλυψης των δραστών, την παραδειγματική τιμωρία όσων θεωρηθούν υπεύθυνοι. Η αστυνομία προχώρησε σε κατ' οίκον έρευνες, σε προσαγωγές αγωνιζόμενων κατοίκων και σε κλήσεις δεκάδων ατόμων για δείγμα DNA, με την απειλή της δίωξης για απείθεια σε όσους δεν παρουσιάζονταν, δεν συνεργάζονταν και δεν έδιναν δείγμα από το γενετικό τους υλικό. Πρακτικές οι οποίες έχουν χρησιμοποιηθεί κατά κατηγορουμένων για συγκρούσεις, ένοπλες ενέργειες κλπ, αλλά αποδεικνύεται περίτρανα ότι δεν θεσπίστηκαν για να εφαρμοστούν μόνο στους αναρχικούς, αλλά σε κάθε εστία ανυποχώρητης και αδιάλλακτης αντίστασης. Ενάντια στον «προβοκάτορα λαό».

Ακολούθησε εισβολή δεκάδων διμοιριών των ΜΑΤ, με τη συνδρομή και ΕΚΑΜ, στην

Ιερισσό, όπου οι αστυνομικές κατοχικές δυνάμεις συνάντησαν τη σθεναρή αντίσταση των κατοίκων, με αποτέλεσμα συγκρούσεις και εκτεταμένη χρήση χημικών ακόμα και μέσα σε σπίτια και στο δημοτικό σχολείο του χωριού. Στα τέλη Μάρτη, αποδόθηκαν αυθαίρετα σε 20 κατοίκους κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος, όπως συμμετοχή σε τρομοκρατική ομάδα, εμπρησμός των οχημάτων και υποδομών της εταιρείας στο βουνό κλπ (σύνολο 9 κακουργήματα και 7 πλημμελήματα). Παράλληλα, η εταιρεία επιδόθηκε σε διαφημιστικές καμπάνιες αποκατάστασης της φήμης της και της ωφελιμότητας(?) της επένδυσης, όχι μόνο για την ίδια αλλά επίσης για την περιοχή, τις θέσεις εργασίας και γενικότερα την οικονομία, με την αλαστική συνδρομή και απόλυτη στήριξη όλων των αρμόδιων κρατικών, κυβερνητικών και τοπικών φορέων. Τελικά, στα μέσα Απρίλη, δύο από τους κατηγορούμενους προφυλακίστηκαν, αφού πρώτα απήχθησαν βράδυ από τα σπίτια τους στην Ιερισσό, με εισβολή των ΕΚΑΜ μπροστά στα μάτια των έντρομων παιδιών τους, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την καταστροφή του Α.Τ. Ιερισσού από τους κατοίκους και κατόπιν τον εμπρησμό του.

Ωστόσο, όσο κι αν ψεύδονται, παραπληροφορούν, καταστέλλουν και τρομοκρατούν, δεν θα καταφέρουν να κάμψουν το δίκιο, το πάθος και την αποφασιστικότητα των αγώνων για ζωή με αξιοπρέπεια. Στεκόμαστε αταλάντευτα στο πλευρό των αγωνιζό-

μενων κατοίκων ενάντια σε κράτος, μεγαλοεργολάβους, πολυεθνικούς ομίλους, ευρωπαϊκά διευθυντήρια, δυνάμεις καταστολής.

Η εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική και τη Θράκη είναι η επιτομή του νέου μοντέλου καπιταλισμού που επιχειρείται να εφαρμοστεί στον ελλαδικό χώρο. Ενός καπιταλισμού όχι απλά εκμετάλλευσης αλλά λεηλασίας των ανθρώπων και της φύσης, που θα εκδηλωθεί σύντομα και σε άλλα μέτωπα. Στην ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης στην Αττική. Στους ιδιώτες παραγωγούς-παρόχους ηλεκτρικής ενέργειας. Στην επιδιωκόμενη εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων στο Αιγαίο, στις περίφημες ΑΟΖ, στις διακρατικές διενέξεις και συμφωνίες. Στη μετατροπή ολόκληρης της επικράτειας σε μια «Ειδική Οικονομική Ζώνη» για το κεφάλαιο, με μισθούς πείνας, απόλυτα ελαστικές μορφές εργασίας και απουσία κάθε εργασιακού δικαιώματος για τους «από κάτω». Ενός καπιταλισμού που χρόνια ισοπεδώνει τις χώρες και τους πληθυσμούς της καπιταλιστικής περιφέρειας και πλέον εισάγεται και στα καπιταλιστικά κέντρα, με αφετηρία, για την ΕΕ, τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου.

Ο καπιταλισμός είναι μηχανή θανάτου. Η ανάπτυξή τους θέλει να αποτελειώσει ό,τι άφησε όρθιο η κρίση τους.

Αγώντας για τη γη και την ελευθερία

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥΣ, ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥΣ, ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ

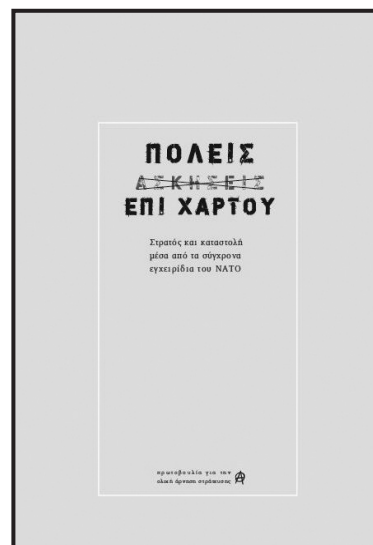
Στις 21 Μαΐου, ο ολικός αρνητής στράτευσης Δημήτρης Νιώτης δικάζεται στο στρατοδικείο Ιωαννίνων για την άρνησή του να καταταγεί στον ελληνικό στρατό. Πρόκειται για μια ξεκάθαρη πολιτική δίωξη που έρχεται να προστεθεί με τη σειρά της στην πρόσφατη έξαρση της στρατιωτικής καταστολής, με τις εκδικητικές διώξεις, τις ολιγοήμερες «προσωρινές κρατήσεις» και την οικονομική καταστολή αρνητών στράτευσης. Στην περίπτωση αυτή, ο «κατηγορούμενος για ανυποταξία» – ένας αναρχικός που εδώ και χρόνια συμμετέχει σε κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και σε διάφορα πολιτικά/κοινωνικά εγχειρήματα αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης – έχει τοποθετηθεί δημόσια, μέσω συλλογικής δήλωσης ολικής άρνησης στράτευσης, για την πολιτική και αξιακή του αντίθεση στη θητεία, τους εθνικούς στρατούς και κάθε μηχανισμό καθυπόταξης και καταπίεσης. Το στρατοδικείο που τον δικάζει, διόλου τυχαία, έχει «φιλοξενήσει» στο παρελθόν κι άλλες δίκες αρνητών στράτευσης, με πιο χαρακτηριστική τη δίκη του Γεράσιμου Κορωναίου στις 13 Δεκέμβρη του 2011. Την ημέρα εκείνη, δεκάδες ένστολοι πραιτοριανοί επιβεβαίωσαν την πολιτικότητα και εκείνης της δίωξης με την πολυπληθή παρουσία τους στο δικαστήριο, απέναντι στη συγκέντρωση αλληλεγγύης που διεξαγόταν έξω από το στρατοδικείο...

Ο Δ. Νιώτης είναι κομμάτι ενός αγώνα που δεν αναγνωρίζει καμιά υποχρέωση προς έναν εχθρικό μηχανισμό επιβολής και αυταρχισμού. Ενός αγώνα που εναντιώνεται στην κρατική βαρβαρότητα, στους απανταχού εθνικούς μύθους, τους σωβινισμούς και τους πατριωτισμούς. Ενός αγώνα με αντιθεσμικό χαρακτήρα που αρνείται το αστικό δικαίωμα της αντίρρησης συνείδησης που προϋποθέτει την αποδοχή της ιδιότητας του πολίτη. Ενός αγώνα που προκρίνει την ελευθερία της συνείδησης και του αυτοκαθορισμού σε ατομική και συλλογική βάση, με οριζόντιο και αυτοοργανωτικό τρόπο. Ενός αγώνα μακριά από κάθε πασιφιστική ρητορεία για τον εξευγενισμό και τον εξανθρωπισμό ενός δολοφονικού μηχανισμού. Ενός αγώνα που προτάσσει τη ρήξη με τον πιο σκληρό πυρήνα του κράτους και τους πολέμους της κυριαρχίας.

Η συγκεκριμένη δίωξη αλλά και οι διώξεις πολλών ακόμη αρνητών στράτευσης την τελευταία περίοδο, δεν μπορούν να ξεταστούν έξω από τις ευρύτερες συστημικές εξελίξεις. Η δομική κρίση του καπιταλισμού σε ένα καθεστώς παγκοσμιοποίησης, οι «μεταρρυθμίσεις» των παραγωγικών μοντέλων, η αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, η ακροδεξιά στροφή των κυβερνήσεων και ο καθεστωτικός ολοκληρωτισμός, διαμορφώνουν αντίστοιχα και το νέο επιθετικό χαρακτήρα του милитарισμού και του εθνοκεντρισμού.

Εδώ και περίπου τρία χρόνια, η ελληνική κοινωνία έχει κηρυχτεί σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», με αποτέλεσμα το βομβαρδισμό της από πραξικοπηματικούς νόμους, οικονομική τρομοκρατία, χαράτσια, φόβο και απόγνωση. Μια συνθήκη που συνοδεύεται από αδιάκοπη αστυνομικοστρατιωτική καταστολή όσων αντιστέκονται, με συλλήψεις, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, δικαστική ομηρία και φυλακίσεις. Μια συνθήκη που συνοδεύεται από την κοινωνική διάχυση του милитарισμού,

με τελική επιδίωξη την εκπαιθάρχηση και την, ενεργητική ή παθητική, συμμετοχή της κοινωνίας στις προσταγές της εξουσίας. Ο εκφασισμός αυτός της κοινωνίας έρχεται και ως αποτέλεσμα της αghαστής συνεργασίας θεσμών του κράτους (στρατός, αστυνομία, δικαιοσύνη, εκπαίδευση κ.ά.) με πολιτικούς σχηματισμούς που αντικατοπτρίζουν τις συστημικές επιλογές (ακροδεξιές κυβερνήσεις, φασιστικά κόμματα, συντηρητισμός κ.ά.). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ο милитарισμός στρέφεται και αυτός σε νέες ολοκληρωτικές και φασιστικές κατευθύνσεις. Οι πρόσφατες κρίσεις στην ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων που οδήγησαν στην επικράτηση των φίλων προσώπων της ακροδεξιάς κυβερνητικής πτέρυγας της ελληνικής βουλής το επιβεβαιώνουν...

Βιβλίο που εκδόθηκε τον Μάιο του 2013

Την εποχή, λοιπόν, που ο милитарισμός χρησιμοποιείται από την εξουσία για να επιβληθεί η κοινωνική σιωπή και να διασφαλιστούν τα συμφέροντα των «από πάνω», δεν έχουμε παρά να τον ξεριζώσουμε από οπουδήποτε επιχειρεί να ριζωθεί. Την εποχή που ο στρατιωτικός μηχανισμός επιχειρεί να διαμορφώσει τους υπηκόους και τους φαντάρους που χρειάζονται οι «από πάνω», δεν έχουμε παρά να αρνη-

θούμε κάθε στρατιωτική θητεία. Την εποχή που πληθαίνουν οι αυτοκτονίες μέσα στα στρατόπεδα, δεν μπορούμε παρά να απεχθανόμαστε τους στρατώνες. Την εποχή που ο στρατός υποβοηθά τον κατασταλτικό πόλεμο και τη διαχείριση των «ασύμμετρων απειλών» της μετανάστευσης, δεν έχουμε παρά να αγωνιστούμε ενάντια σε σύνορα και πλαστούς διαχωρισμούς. Την εποχή που ο στρατός, σε πλήρη αρμονία και συνεργασία με τις υπόλοιπες αστυνομικές-κατασταλτικές δυνάμεις, ετοιμάζεται να βγει στους δρόμους για να καταπνίξει τις κοινωνικές εκρήξεις που παράγουν οι μνημονιακές και ολοκληρωτικές πολιτικές, δεν έχουμε παρά να στήσουμε οδοφράγματα στην επέλασή του. Την εποχή που οι πόλεμοι νομιμοποιούνται με το ιδεολόγημα της «εθνικής σωτηρίας» και την επίκληση των εθνικών γεωστρατηγικών προσόδων, δεν έχουμε παρά να λιποτακτίσουμε από τα εθνικά τους μέτωπα και να ενισχύσουμε τους ακηδεμόνευτους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Την εποχή που οι ένοπλες δυνάμεις καλούνται να πάρουν θέση απέναντι στον «οικονομικό πόλεμο» τον οποίο βιώνει η ελληνική κοινωνία –έτσι όπως τουλάχιστον ισχυρίζονται διάφοροι υπουργοί, δεν έχουμε παρά να μένουμε μακριά από τα πολεμικά μέτωπα που στήνουν οι στρατάρχες. Την εποχή που η επιστράτευση απεργών επιβάλλεται ως μέθοδος καταστολής κοινωνικών αγώνων, δεν έχουμε παρά να απαντούμε με γενικευμένη ανυποταξία στην εξουσία. Την εποχή που οι κοινωνικές αντιστάσεις τίθενται στο στόχαστρο των στρατιωτικών μελετών και των οπλοπολυβόλων, δεν έχουμε παρά να απλώσουμε την αλληλεγγύη και τις απελευθερωτικές προοπτικές. Την εποχή που η εξουσία θέλει να εγκαταστήσει μόνιμους στρατούς στις ζωές μας για να επιβάλλει το νόμο και την τάξη, δεν έχουμε παρά να τους αποβάλουμε μια και καλή από την καθημερινότητά μας!

Η αλληλεγγύη μας στο διωκόμενο σύντροφο και σε όλους τους ολικούς

Για κάθε εκπλήρωση εντολών των ανωτέρων
κάθε φανατική πλειοδοσία μεσαίων στελεχών
κάθε προσπάθεια πειθούς ή αναγκασμού
πόσες ζωές, πόσοι νεκροί πιο πίσω;
Κι οι αποφάσεις ένδοξων τότε αρχηγών
τώρα να φαίνονται από μακριά
σαν αποτυχημένες κινήσεις του σκακιού,
τ' άσπρα πιόνια εμείς,
οι αντίπαλοι τα μαύρα
κι όλοι μαζί στρατιώτες στην αχανή σκακιέρα
για μια πατρίδα που άλλοι την αποφάσιζαν...
(Τ. Πατρίκιος, Κατοικία της Μνήμης)

αρνητές στράτευσης δεν είναι μόνο μια στάση αντίθεσης προς τα έθνη, τα κράτη και τους στρατοκράτες. Είναι μια επιθετική στάση προς κάθε θεσμική και παραθεσμική милитарιστική έκφραση της κυριαρχίας. Η επιλογή των ολικών αρνητών να στέκονται ευπρόσωπα και επιθετικά απέναντι στο στρατό, δηλώνοντας δημόσια πως ανήκουν στους αγώνες των «από κάτω» και πως δε διαθέτουν τον εαυτό τους σε κανένα στρατηγό, σε κανέναν υπουργό, σε κανένα έθνος-κράτος και σε καμιά εξουσία, είναι μια επιλογή που διαμορφώνει και το πεδίο της αλληλεγγύης. Τη στιγμή μάλιστα που οι υπερασπιστές του συστήματος αποποιούνται καθημερινά κάθε ευθύνη για τις εγκληματικές επιλογές τους, επικαλούμενοι τους νόμους και τις εντολές που λαμβάνουν (καλυπτόμενοι πίσω από την ανωνυμία και τις κουκούλες τους), η αλληλεγγύη σε ανθρώπους που με το σώμα τους επικυρώνουν το συνειδητό τους αγώνα είναι κάτι παραπάνω από δεδομένη...

Η θεσμική σκλήρυνση που τα τελευταία χρόνια έχει επιβληθεί στον ελλαδικό χώρο προς την ανυποταξία και την άρνηση στράτευσης (χρηματικά πρόστιμα, οικονομική ομηρία, εντάλματα σύλληψης, διαρκή κι επαναλαμβανόμενα αυτόφωρα, ποινικές διώξεις, στοχοποιήσεις κ.ά.) δε μπορεί να μένει αναπάντητη. Για αυτό και είναι κρίσιμο να απλώσει η αλληλεγγύη προς κάθε έναν/μία από αυτούς/ες που βρίσκονται στο στόχαστρο των κατασταλτικών μηχανισμών. Τη στιγμή που χαράτσια, πρόστιμα, φόροι και οικονομική τρομοκρατία αποτε-

συνέχεια από σελ.14

λούν καθημερινότητα για όλη την κοινωνία, τη στιγμή που κατά διαστήματα έρχονται νέοι νόμοι να σπείρουν φτώχεια, εξαθλίωση και απόγνωση, η αλληλεγγύη μεταξύ των «από κάτω» γίνεται το βασικό επίδικο της εποχής...

Όταν η εξουσία οργανώνει τον παγερό της μονόλογο, όταν θέλει να μας κλείσει μέσα στα στρατόπεδα για να ξεχάσουμε πώς είναι το συλλογικό και το «από κοινού», όταν θέλει να μας αφανίσει με την εξατομίκευση και τον «ωχαδερφισμό» που επιβάλλει, όταν θέλει να δεχτούμε τη μιζέρια και τη μοιρολατρία ως όρους ζωής, όταν θέλει να μας ντύσει με στολές συναίνεσης, φόβου και παραλλαγής, εμείς, οι «από κάτω», οφείλουμε να ενδυναμώνουμε τις φωνές μας και να στεκόμαστε ακόμη πιο πολύ ο ένας δίπλα στην άλλη. Πέρα από λογικές διακρίσεων και διαχωρισμών, με πυξίδα την αλληλεγγύη, συγκρουόμαστε με τον πολιτισμό της εξουσίας, της πειθαρχίας, της ιεραρχίας, του ρατσισμού, του εθνικισμού, του σεξισμού. Και δημιουργούμε το δικό μας κόσμο. Τον κόσμο της ισότητας, της αυτο-οργάνωσης, των αντιστάσεων και των αντιδομών. Τον κόσμο της ελευθερίας.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΥΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ,
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ
ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΩΤΗ

που δικάζεται την Τρίτη 21 Μαΐου στο στρατοδικείο Ιωαννίνων για την άρνησή του να καταταγεί στον ελληνικό στρατό

21.05.2013, 09:00,
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ,
ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
(απέναντι από τη δημοτική βιβλιοθήκη)

Πρωτοβουλία για την
Ολική Αρνηση Στράτευσης – Αθήνα

**Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ “ΑΠΟ ΚΑΤΩ”**

**ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ**

- Παραγωγός εθνικιστικών και ρατσιστικών ιδεολογημάτων, φρουρός του κράτους και του κεφαλαίου, πράτυπο του милитарισμού και της υποτέλειας.
- Υπεύθυνος για την υπέρογκη «μιαύρη τρύπα» μίας χρεοκοπημένης οικονομίας, με εξοπλισμούς μαμούθ που συνεχίζονται ακέμα και όταν φτωχοποιείται μία ολόκληρη κοινωνία.
- Συμμέτοχος στην κατοχή του Αφγανιστάν, στον πόλεμο της Λιβύης, στις περιπολίες σε Μεσόγειο και Σομαλία, στις ΝΑΤΟϊκές επεμβάσεις ανά τον κόσμο, σε εκπαιδευτικά προγράμματα του ισραηλινού στρατού.
- Συνεργός στη χώρα και την εκκλήρωση της εσωτερικής αστυνόμευσης, σε ασκήσεις καταστολής πλήθους, στην αντι-εξεγερτική εκστρατεία με βάση τα σύγχρονα ΝΑΤΟϊκά δόγματα για τους «εσωτερικούς εκθρούς».

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΙΩΤΗ** που δικάζεται στο
ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
(απέναντι από τη δημοτική βιβλιοθήκη)

21.05, 9 πμ
Συγκέντρωση
αλληλεγγύης

Πρωτοβουλία για τον Ολικό Αρνηση Στράτευσης (Αθήνα)
oikismoi.espivlogs.net

ΑΘΗΝΑ

16.05, 7 πμ
Παρουσίαση του βιβλίου
«Ποθείς επί καρπού»*
Συζήτηση για τη
στρατιωτική καταστολή
και τις αντιστάσεις

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

18.05, 6 πμ
παραβλήσιμη πρόκληση
Γιορτή αλληλεγγύης
εναντίον στους
εθνικούς μύθους και
το милитарισμό, με
συλλογικά κουζίνα και
χορούς με την ομάδα
παραδοσιακών χορών
του θεαρίτη

19.05, 7 πμ
Κατάληψη Αντιφασίας
(Μεσολογγίτην & Παπανδρέου)
Παρουσίαση του βιβλίου
«Ποθείς επί καρπού»*
Συζήτηση για τη
στρατιωτική καταστολή
και τις αντιστάσεις

* Αθήνα 2013, εκδ. της πρωτοβουλίας
για τον ολικό άρνηση στράτευσης

Συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης Δεκέμβριος 2012 [απόσπασμα]

Μας καλούν να υπηρετήσουμε τον κόσμο της εξουσίας, του милитарισμού, του εθνικισμού, της πατριαρχίας.

Μας ταχυδρόμησαν αμέτρητους φακέλους, μας τηλεφώνησαν από «αρμόδιες υπηρεσίες», μας παρέδωσαν κλητεύσεις, πρόστιμα και ποινικές διώξεις. Και ξανά από την αρχή... Αστυνομίες, στρατολογίες, εφορίες, εισαγγελίες, δημοτολόγια και άλλα «ευαγή» ιδρύματα του ελληνικού κράτους μάς υπενθύμισαν, μας προειδοποίησαν, μας απείλησαν, μας καταδίκασαν, μας χρέωσαν και μας «υποχρέωσαν» να «υπηρετήσουμε την πατρίδα». Ο ελληνικός στρατός, ένας μηχανισμός θανάτου, ιεραρχίας και επιβολής, μας καλεί στην ακανθώδη αγκαλιά του. Να εκπαιδευτούμε στο πώς να σκοτώνουμε και πώς να πεθαίνουμε «ένδοξα», όχι φυσικά για τις δικές μας ανάγκες και αξίες, αλλά για αυτές των «από πάνω». Τους ευχαριστούμε που δεν μας εξαίρεσαν από τα δολοφονικά και αντικοινωνικά σχέδιά τους, όμως εμείς αρνούμαστε!

Αρνούμαστε...

...τη φυλακή των στρατοπέδων, την εξατομίκευση, τον φόβο, τη σιωπή και τον милитарισμό. Αρνούμαστε να καταγούμε στον ελληνικό στρατό, σε οποιοδήποτε πόστο. Ταυτόχρονα, η άρνησή μας ενέχει και μία θέση ενάντια σε όλο το φάσμα των εξουσιαστικών σχέσεων και αξιών που διέπουν την κοινωνία. Δεν υπηρετούμε (καν)έναν μηχανισμό που πρεσβεύει σχέσεις ανισότητας, ιεραρχίας, επιβολής κι υποταγής. Ο στρατός, μία δομή άρρηκτα συνυφασμένη με την ύπαρξη και τη λειτουργία του έθνους-κράτους και του καπιταλισμού, είναι βασικός πυλώνας παραγωγής και αναπαραγωγής της εξουσίας και των επίπλαστων διαχωρισμών.

Οι αξίες αυτού του εχθρικού για εμάς κόσμου δεν περικλείονται μόνο εντός

των στρατοπέδων και δεν επιβάλλονται μόνο στους στρατεύσιμους. Διαχέονται από τους στρατώνες στην κοινωνία, μέσα από μία διαρκή αλληλεπίδραση. Η διαδικασία της «κλήτευσης» και της «θητείας» είναι μία από τις ορατές γεφυρώσεις στρατού-κοινωνίας. Επειδή λοιπόν ο στρατός δεν σταματάει στη θητεία, η στάση απέναντί του δεν μπορεί παρά να είναι ολική, αδιαμεσολάβητη, αδιάλλακτη και διαρκής.

Ολική, γιατί εναντιωνόμαστε στη φιλοσοφία και στο σύνολο των θεσμικών, ιδεολογικών και κατασταλτικών επιταγών που πρεσβεύει ο στρατός και όχι σε μία επιμέρους λειτουργία του. Γι' αυτό και οποιαδήποτε εναλλακτική μορφή θητείας, οποιαδήποτε συνδιαλλαγή με τις υπηρεσίες του στρατού, οποιαδήποτε απόπειρα «εξυγίανσης» ή εξωραϊσμού ενός δολοφονικού μηχανισμού, αποτελούν για εμάς αδόκιμους όρους άρνησής του.

Αδιάλλακτη, γιατί θεωρούμε πως η άρνηση δεν είναι δικαίωμα που παραχωρείται, αλλά συνειδητή επιλογή εναντίωσης στις προσταγές των στρατοκρατών. Μια στάση που αντικατοπτρίζει τη θέση μας και για κάθε απελευθερωτικό αγώνα. Η σύγκρουση με τον πολιτισμό της εξουσίας, τους προστάτες της και τη βία των μηχανισμών της αποτελεί προϋπόθεση για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Παράλληλα, η γενικευμένη απελευθερωτική κοινωνική αντίβια, απεγκλωβισμένη από πασιφιστικά αδιέξοδα, αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα –κι όχι αυτοσκοπό– της διαδικασίας του μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Αδιαμεσολάβητη, γιατί δεν προσδοκούμε κανενός είδους προβολή από τους μηχανισμούς του θεάματος και τους χειραγωγικούς φακούς των Μ.Μ.Ε. Θεμελιώνουμε και απλώνουμε κάθε μας κίνηση, με γνώμονα τις οριζόντιες κοι-

...συνέχεια στη σελ.16

συνέχεια από σελ.15

νωνικές σχέσεις, τα κινήματα αντίστασης και αλληλεγγύης, τους δρόμους και τις γειτονιές. Γ' αυτό κι αρνούμαστε τον κόσμο των εικόνων, τον κόσμο των διαμεσολαβήσεων, τον κόσμο του οργανωμένου ψεύδους.

Διαρκής, γιατί θεωρούμε πως όσο θα υπάρχουν έθνη-κράτη, όσο θα υπάρχουν τάξεις, καθεστώτα και ηγέτες, όσο θα υπάρχουν πλαστές διακρίσεις, αντιπαλότητες και ανταγωνισμοί, άλλο τόσο θα υπάρχει και ο στρατός. Μέχρι λοιπόν την οριστική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, μέχρι την οριστική κατάργηση της κρατικής οργάνωσης των κοινωνιών, οι αρνήσεις μας κι οι αγώνες μας θα είναι αδιάκοποι και παρόντες.

(...)

Δύο κόσμοι σε σύγκρουση

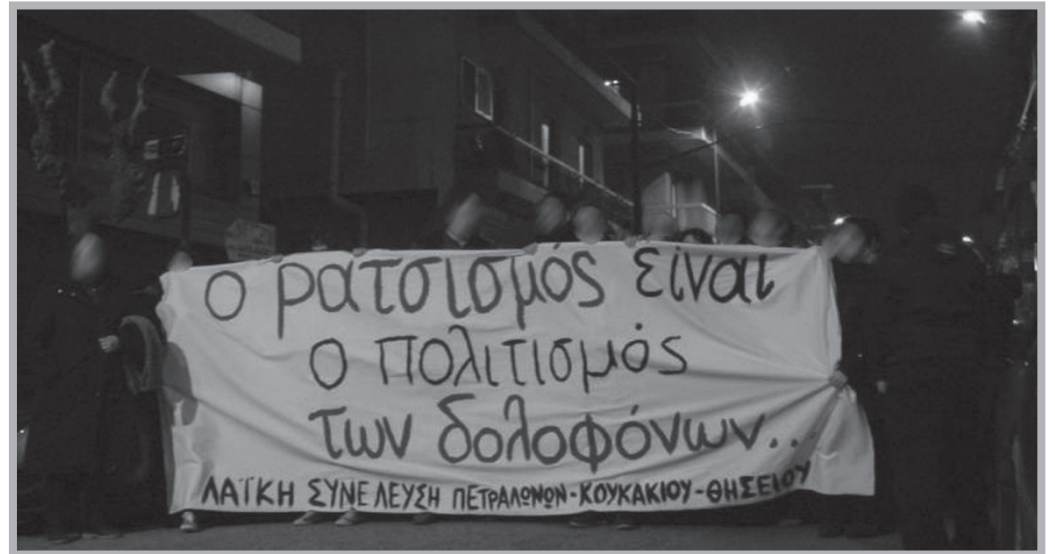
Ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, δεν εντάσσουμε τους εαυτούς μας σε καμία επίπλαστη κοινότητα και δεν καθοριζόμαστε από εθνικές αυταπάτες. Αντιθέτως, διεκδικούμε τον αυτοκαθορισμό μας με βάση τις ατομικές και κοινωνικές επιλογές μας, τους αγώνες μας και τις αξίες της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης. Τα σώματά μας δεν είναι αναλώσιμα υλικά για καπιταλιστικούς σχεδιασμούς, δεν είναι υπολογίσιμα μεγέθη σε καμία μεγάλη ή μικρή εθνική ιδέα, δεν είναι πιόνια κανενός στρατοκράτη, δε συγκροτούν καμία ομοιόμορφη μάζα, δεν υποτάσσονται σε «άνωθεν εντολές», δεν περιφράσσονται σε κανέναν στρατώννα. Αντιθέτως, λειτουργούν αδιαχώριστα από τη σκέψη μας, τις ιδέες μας, τη συνειδησή μας, τους αγώνες μας, για μία κοινωνία ελευθερίας και όχι μία κοινωνία φυλακή, για μία κοινωνία ίσων απέναντι σε ίσους και όχι για μία κοινωνία αρχηγών και ιεραρχίας, για μία κοινωνία κοινοτήτων και όχι ιδιοκτητών. Απεχθανόμαστε την εξατομίκευση και την αγελοποίηση, τη χειραγώγηση, την αλλοτρίωση και τον κανιβαλισμό, τις διαδικασίες που η εξουσία λατρεύει για να πλάθει χρήσιμους υπηκόους. Δε θα μπορούσαμε λοιπόν να διαθέσουμε τους εαυτούς μας σε κανέναν στρατηγό, σε κανέναν υπουργό, σε κανένα έθνος, σε καμία πατρίδα, στον κόσμο της εξουσίας.

Ο κόσμος μας είναι εκείνος της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, των αντιστάσεων και των αντιδομών. Ενας κόσμος ελεύθερης δημιουργικότητας και έκφρασης, ζωντανών διαδικασιών και κοινωνικών σχέσεων, οριζόντιων συνελεύσεων σε πλατείες, γειτονιές, αμφιθέατρα και καταλήψεις. Στους στρατώνες ας κλειστούν τα αφεντικά, οι στρατοκράτες και οι φασίστες.

**ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΑΣ ΜΗΝ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΝ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΕ ΕΜΑΣ**

Δεκέμβριος 2012

Αλέξανδρος Καρακώστας / Κώστας Καρράς
/ Δημήτρης Νιώτης / Ζαχαρίας Ουσουτζό-
γλου / Λάζαρος Πετράκης

από την αυθόρμητη πορεία στα Πετράλωνα την επομένη της δολοφονίας Σαχτζάτ Λουκμάν από φασίστες

Μη-αξιοβίωτοι βίοι η ρατσιστική διατίμηση της ζωής

Τα ξημερώματα της Πέμπτης 17 Γενάρη 2013, ο 27χρονος μετανάστης από το Πακιστάν, Σαχτζάτ Λουκμάν, δολοφονήθηκε στα Ανω Πετράλωνα την ώρα που πήγαινε με το ποδήλατο στη δουλειά του, μαχαιρωμένος θανάσιμα από 2 χρυσαυγίτες νεοναζί που επέβαιναν σε μηχανή.

Το συγκεκριμένο περιστατικό κάθε άλλο παρά μεμονωμένο είναι. Από την προηγούμενη άνοιξη υπάρχει μια δραματική κλιμάκωση των ρατσιστικών επιθέσεων (που συμβαίνουν βέβαια με εξάρσεις και υφέσεις εδώ και 20 χρόνια) κατά μεταναστών, σε δρόμους, πλατείες, μέσα μαζικής μεταφοράς, μέσα στα ίδια τους τα σπίτια. Καθόλου τυχαία οι δολοφονικές επιθέσεις και τα πογκρόμ πραγματοποιούνται σε παραληλία με τη σκλήρυνση της κρατικής αντιμεταναστευτικής πολιτικής, με ομαδικούς πνιγμούς μεταναστών στα θαλάσσια σύνορα, καθημερινές απελάσεις, πολλαπλασιασμό των στρατοπέδων συγκέντρωσης («χώροι κράτησης»), λυσσαλέο κυνηγητό των μικροπωλητών, διαρκείς αστυνομικές «επιχειρήσεις σκούπα» στο πλαίσιο του «Ξένιου Δία», συνοδευόμενες από τις «κατάλληλες περιποιήσεις» μέσα στα αστυνομικά τμήματα.

Απόρροια αυτών των μεθόδων και πολιτικών, της αντίστοιχης εκπαίδευσης και εντολών προς τα αστυνομικά σώματα, υπήρξε και μια δεύτερη δολοφονία μετανάστη δυο εβδομάδες μετά. Αυτή τη φορά του αφρικανού μικροπωλητή, Babakar Ndiaye, ο οποίος

έχασε τη ζωή του από πτώση στη γέφυρα του ηλεκτρικού σταθμού στο Θησείο, την 1η Φλεβάρη, καταδιωκόμενος από δημοτόμπασους του «δημοκράτη δημάρχου» Αθηναίων, Καμίνη.

Με την είσοδο στην αστική περίοδο, στη λεγόμενη νεωτερικότητα, στο έθνος-κράτος, στην καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας, ο ρατσισμός (που είχε αναδυθεί στην αμέσως προηγούμενη φάση της αποικιοκρατίας, με την κατάκτηση των «νέων κόσμων») εντάσσεται επίσημα στους κρατικούς μηχανισμούς και εγγράφεται ως θεμελιώδης τεχνική της εξουσίας. Πρόκειται για μια τεχνική που εισάγει τη διατίμηση της ζωής, μια τομή ανάμεσα στον αξιοβίωτο και μη αξιοβίωτο βίο. Σκοπός δεν είναι απλώς η εντατικότερη εκμετάλλευση αλλά ο συνολικός υποβιβασμός -μέχρι του σημείου της εξόντωσης- εκείνων που καταχωρούνται ως «άλλοι», εν προκειμένω ως «ξένοι».

Η εξόντωση δεν περιλαμβάνει μόνο πρακτικές άμεσης θανάτωσης αλλά και έμμεσης καταδίκης ή έκθεσης σε θάνατο, όπως η υποδούλωση, η αιχμαλωσία, η εξορία στην αορατότητα των ανθρώπων-σκιών, ο κοινωνικός θάνατος, η αφαίρεση της κοινωνικής υπόστασης της ζωής και του υποβιβασμού της σε απλό έμβιο γεγονός, η στέρηση των μέσων διαβίωσης και κάθε «δικαιώματος».

Η «κατάσταση εξαιρέσης» που ισχύει (έχει επιβληθεί) για τους μετανάστες, τους απογυμνώνει από κάθε ανθρώπινη και κοινωνική

...συνέχεια στη σελ.17

Η αφίσσα καλέσματος της πορείας που πραγματοποιήθηκε στις 12/2 από τον σταθμό ΗΣΑΠ του Θησείου στον σταθμό ΗΣΑΠ Πετραλώνων

...συνέχεια απο σελ.16

ιδιότητα και χαρακτηριστικό και έχει μετατρέψει την ύπαρξη τους σε ένα απλό αδιάφορο έμβιο γεγονός στο μεταίχμιο ζωής και θανάτου. Δε διατάσσεται από την πολιτεία η επίσημη θυσία ή εκτέλεσή τους αλλά η ζωή τους είναι εκτεθειμένη στον θάνατο. Εκτεθειμένη στον φόνο, που δεν λογίζεται ως ανθρωποκτονία, αφού τα θύματα, έχοντας εξαιρεθεί από το πεδίο της κοινωνικής ζωής, φτάνουν να εξαιρούνται μέχρι και από το «δικαίωμα» της φυσικής ζωής. Πρόκειται για το υπόστρωμα πάνω στο οποίο εκδηλώνονται τα αίσχη των μπάτσων και τα μαχαίρια των φασιστών.

Η «κατάσταση εξαιρέσης», βέβαια, που περιβάλλει ολοκληρωτικά τους μετανάστες, δεν περιορίζεται αποκλειστικά στη συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα αλλά επιδιώκει προοπτικά να συμπεριλάβει όλες τις φιγούρες-εκδοχές των «άλλων» που δεν αντιστοιχούν στις νόρμες και την κανονικότητα του συστήματος: τσιγγάνους, άστεγους, τοξικοεξαρτημένους, ομοφυλόφιλους, μειονοτικούς, ηλικιωμένους, ανθρώπους με ειδικές ανάγκες, άνομους...

Ως συνολική στρατηγική της εξουσίας, η εξόντωση διεξάγεται με όρους «φυσικής

επιλογής» στο πλαίσιο του σύγχρονου νεοφιλελεύθερου «κοινωνικού δαρβινισμού»: όσοι/ες δεν αναπτύσσουν τις απαραίτητες ικανότητες, δεν προσπαθούν επαρκώς να ανταποκριθούν και να ενσωματωθούν, δεν προσαρμόζονται επιτυχώς στις διαρκείς μεταβολές και μεγιστοποιούμενες απαιτήσεις του συστήματος, δεν είναι πειθαρχημένοι και αποδοτικοί, τείνουν να αποβάλλονται ως παρείσακτοι και να περιθωριοποιούνται, μέχρι του σημείου αφανισμού τους. Μαζί και όλοι εκείνοι και εκείνες που επιλέγουν τους δρόμους της αντίστασης και όχι της υποταγής στις κυρίαρχες επιλογές.

Συμπερασματικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι «το κράτος οπλίζει, οι φασίστες εκτελούν, ο εθνικός κορμός επικροτεί». Το χειρότερο απ' όλα, όμως, είναι ότι οι «από κάτω» σιωπούν. Και εξοργίζονται μόνο όταν αφαιρεθεί η ζωή κάποιου ή κάποιας που ανήκει στους «κανονικούς», στους «αποδεκτούς», όπως με την αστυνομική δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, στις 6 Δεκέμβρη 2008. Ακόμα και έμμεσα, ακόμα και παθητικά, συμμετέχουμε κι εμείς οι ίδιοι στη ρατσιστική διατίμηση της ζωής, αποδεχόμενοι δια της σιωπής και της στάσης μας την ύπαρξη μη-αξιοβίωτων βίων.

η ρατσιστική διατίμηση της ζωής
Μη-αξιοβίωτοι βίοι

η Νέα Μανωλάδα δεν είναι η εξαίρεση είναι ο κανόνας

Τα όσα έγιναν στα φραουλοχώρα της Νέας Μανωλάδας, με τους μετανάστες εργάτες γης που εργάζονται από ξημερώματα μέχρι σούρουπο, χωρίς ασφάλιση, με απλήρωτα μεροκάματα των 22 ευρώ, έχοντας για κατάλυμα αυτοσχέδια παραπήγματα χωρίς τουαλέτα και νερό, δεν είναι καινούργια. Ούτε οι καραμπίνες των επιστατών, οι τραμπουκισμοί, οι ξυλοδαρμοί, το σύρσιμο με αγροτικά όσων έχουν διεκδικήσει ξανά στο παρελθόν τα μεροκάματά τους, οι

πυροβολισμοί, οι απειλές, ο διωγμός των απειθαρχων. Το καινούργιο ήταν οι κατά μέτωπο μαζικοί πυροβολισμοί των μεταναστών εργατών γης που διεκδικούσαν τα δεδουλευμένα τους, τα σκάγια και τα αίματα στα σώματά τους.

Είναι υποκριτικό, ωστόσο, μια ολόκληρη κοινωνία να κάνει ότι πέφτει από τα σύννεφα (πολύ περισσότερο οι διάφοροι κυβερνητικοί και θεσμικοί φορείς και οι δημοσιογράφοι) όταν το θέμα της Μανωλάδας έχει έρθει στο προσκήνιο πολλές φορές στο παρελθόν. Και πάλι λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσης των μεταναστών εργατών γης, των χαμηλών και απλήρωτων ημερομισθίων, των ακόλλητων ενσήμων. Η αντήρηση των πυροβολισμών σόκαρε τον μακάριο ύπνο μιας κοινωνίας, που ανέχεται (ή αναπαράγει) τη βαρβαρότητα αλλά δεν θέλει να βλώνεται από το αίμα του γδορσίματος.

Και είναι ακόμα πιο υποκριτικό η αντίδραση να εστιάζει και να περιορίζεται στο αυθόρμητο ή οργανωμένο μπούκοτάζ στις φράουλες Μανωλάδας, τη στιγμή που όλη η Ελλάδα είναι γεμάτη Μανωλάδες και δεν πρόκειται μονάχα για μια βάνουση ιστορία με φράουλες και αίμα. Καλό είναι το θέμα να παίρνει διαστάσεις και να προκαλεί στους τραμπούκους και οικονομική ζημιά, χωρίς όμως να βγάζει λάδι έμμεσα ή άμεσα τους υπόλοιπους τσιφλικάδες, της υπαίθρου ή της πόλης, των χωραφιών, των οικοδομών, των εργοστασίων. Εδώ και 20 χρόνια, αυτή είναι η κατάσταση που επικρατεί στις καλλιέργειες και

στις συγκομιδές. Μετανάστες εργάτες γης δουλεύουν σαν σύγχρονοι είλωτες στα χωράφια, με την επιτήρηση επιστατών (πολλές φορές ένοπλων, με καραμπίνες) για μια χούφτα ευρώ, σχεδόν πάντα χωρίς ένσημα, με σωρεία περιστατικών που μετά τη συγκομιδή αντί για την πληρωμή έρχεται -όλως τυχαίως- η αστυνομία να απελάσει τους παράνομους εργάτες. Αυτός είναι ο λόγος που τα μεσαία και ανώτερα στρώματα της τιμημένης αγροτιάς δεν έχουν καταλάβει τίποτα από κρίση, μνημόνια, νέες φορολογίες κλπ και το μόνο που διεκδικούν είναι χαμηλότερο κόστος στο πετρέλαιο για τα τρακτέρ και καλύτερες τιμές από τους εμπόρους χονδρικής, τις αλυσίδες σούπερ μάρκετ, τα εργοστάσια επεξεργασίας, συσκευασίας, τυποποίησης νωπών προϊόντων. Και βέβαια, όλα αυτά δεν συμβαίνουν αποκλειστικά στην αγροτική παραγωγή αλλά εξίσου στις βιοτεχνίες, στις οικοδομές, στα μεγάλα έργα. Ετσι ερμηνεύεται άλλωστε το νέο νομοθέτημα που προβλέπει αστυνομικούς ελέγχους (αφού η επιθεώρηση εργασίας δεν τα καταφέρνει) για νομιμοποιητικά χαρτιά και «κανονικές» προσλήψεις με ασφάλιση των μεταναστών εργατών στους χώρους δουλειάς: πιο οργανική διασύνδεση κράτους-εργοδοτών για το ξεζούμισμα και κατόπιν τον εκτοπισμό των αόρατων, παράνομων και χωρίς φωνή εργατών. Το κύκλωμα της εργασιακής εκμετάλλευσης δουλεύει ρολόι. Οι δεξαμενές «μαύρης εργασίας», πέρα από την άγρια

εκμετάλλευση, χρησιμεύουν πάντα και για την υποτίμηση της «λευκής εργασίας» (των θέσεων εργασίας με πρόσληψη και βασικό μισθό). Και η υποτίμηση της «λευκής εργασίας» με τη σειρά της, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για νέα συμπίεση της «μαύρης εργασίας». Σε απόλυτο συσχετισμό, η στρατηγική της καταστολής, με τον διωγμό και τον εγκλεισμό των «περισσευούμενων», έρχεται να εδραιώσει αυτήν την υποτίμηση. Και η ηλιθιότητα του κοινωνικού ρατσισμού τσιμεντώνει το οικοδόμημα. Με τον τρόπο αυτό γίνεται σαφής η ορθότητα του συνθήματος «ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα». Και βέβαια, οι μόνοι που τρίβουν τα χέρια τους είναι τα μικρά και μεγάλα αφεντικά. Βάσει δημοσιευμάτων, οι φραουλοπαρωγγοί της περιοχής (300 στον αριθμό) ζητούν από τον υπουργό εργασίας ανοχή σχετικά με τη φετινή συγκομιδή (όχι ελέγχους δηλαδή) με την υπόσχεση(?) ότι θα φροντίσουν από τη νέα σεζόν να ρυθμίσουν το «ζήτημα» (να εφαρμόσουν προφανώς μια πιο εκλεπτυσμένη μορφή δουλοπαροικίας). Αυτό που απομένει είναι να θεσπιστεί και να εφαρμοστεί η συγχώνευση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών με τα στρατόπεδα εργασίας. Για τον καλύτερο συνδυασμό του εγκλεισμού, της απόλυτης επιτήρησης και πειθαρχίας με την εντατική μέχρι εξόντωσης εργασία. Και στην είσοδο ξανά εκείνη η περίφημη ταμπέλα: «η εργασία απελευθερώνει». Μίλησε κανείς για ολοκληρωτισμό;

Η απόφαση του δικαστηρίου για τον Επαναστατικό Αγώνα

Μετά από μια πολύμηνη δικαστική διαδικασία-οπερέτα για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα, στο ειδικά διαμορφωμένο τρομοδικείο στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, στις 4/3/2013, το δικαστήριο ανακοίνωσε την προειλημμένη του εκδικητική απόφαση ενδοσυστημικών ισορροπιών για τους διωκόμενους αγωνιστές.

Από τη μία, αθώωσε τη Μαρί Μπεραχά (συντρόφισσα του Κώστα Γουρνά), τον Σαράντο Νικητόπουλο και τον Κώστα Κάτσενο (οι δυο τελευταίοι είχαν προφυλακιστεί για μήνες) λόγω αμφιβολιών για τη συμμετοχή τους στην οργάνωση. Από την άλλη, καταδίκασε χωρίς κανένα σαφές στοιχείο τους Χριστόφορο Κορτέση και Βαγγέλη Σταθόπουλο για συμμετοχή στην οργάνωση.

Από τη μία, απάλλαξε τους Νίκο Μαζιώτη, Πόλα Ρούπα και Κώστα Γουρνά, που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη δράση της οργάνωσης, από την κατηγορία της «διεύθυνσης τρομοκρατικής οργάνωσης», αποδεχόμενο ότι ως αναρχικοί δεν συγκροτούν ιεραρχικά διαρθρωμένες ομάδες και οργανώσεις. Από την άλλη, πέρα από τη συμμετοχή τους στην οργάνωση, τους καταδίκασε για «απλή συνέργεια» σε όλες τις ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα, χωρίς ωστόσο να έχει προκύψει από τις συλλήψεις τους μέχρι την ολοκλήρωση της ακροαματικής διαδικασίας οποιοδήποτε σχετικό στοιχείο.

Επίσης, το τρομοδικείο δεν αναγνώρισε το ελαφρυντικό των «μη ταπεινών κινήτρων» στους Κώστα Γουρνά, Βαγγέλη Σταθόπουλο και Χριστόφορο Κορτέση και το ελαφρυντικό του «πρότερου έντιμου βίου» που ζήτησαν οι δυο τελευταίοι.

Οι τελικές ποινές μετά τις συγχωνεύσεις ήταν για την Πόλα Ρούπα και τον Κώστα Γουρνά 50 χρόνια και 6 μήνες και για τον Νίκο Μαζιώτη 50 χρόνια (μέγιστη ποινή 25 χρόνια και για τους τρεις). Ενώ για τον Βαγγέλη Σταθόπουλο 7 χρόνια και 6 μήνες και για τον Χριστόφορο Κορτέση 7 χρόνια.

Η πολιτική σκοπιμότητα επικράτησε μέχρι την τελευταία στιγμή με την απόρριψη του αιτήματος των Κορτέση, Σταθόπουλου για αναστολή εκτέλεσης της ποινής τους μέχρι το εφετείο (είναι συνηθισμένο για ποινές αυτού του ύψους το συγκεκριμένο αίτημα να γίνεται δεκτό).

Ως γνωστό, η Πόλα Ρούπα και ο Νίκος Μαζιώτης διαφεύγουν των αρχών, ενώ ο Κώστας Γουρνάς, ο Βαγγέλης Σταθόπουλος και ο Χριστόφορος Κορτέσης οδηγήθηκαν στην ειδική διαμορφωμένη πτέρυγα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, όπου κρατείται και ο Δημήτρης Κουφοντίνας που έχει αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή του στην ένοπλη οργάνωση 17 Νοέμβρη.

Η δίκη κράτησε 18 μήνες, σε μια προσπάθεια των δικαστών και των πολιτικών τους προϊσταμένων στο υπουργείο δικαιοσύνης να κρατήσουν τα προσχήματα περί «δικαι-

ης δίκης» με βάση το αστικό πλαίσιο. Να τηρηθούν, δηλαδή, τα δικαιώματα των κατηγορουμένων να μπορούν να μιλήσουν και να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, σε ένα έδαφος βέβαια προειλημμένης απόφασης αλλά και ανταγωνιστικής από τη φύση της σχέσης.

Οι κοινωνικοί αγωνιστές δεν αναγνωρίζουν δικαστήρια και δικαστές, δεν απολογούνται στον εχθρό, δεν συνδιαλέγονται με το καθεστώς. Και αυτό το επιβεβαίωσαν με τη στάση τους τόσο οι Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα και Κώστας Γουρνάς, όσοι και οι υπόλοιποι κατηγορούμενοι με την υπεράσπιση της πολιτικής τους ταυτότητας και της συμμετοχής τους στους πολύμορφους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες.

Για 18 μήνες η έδρα, ο εισαγγελέας και μάρτυρες κατηγορίας, όπως ο τμηματάρχης της αντιτρομοκρατικής Παπαθανασάκης, επιχείρησαν να εδραιώσουν μια καθεστωτική και αποπροσανατολιστική για την οργάνωση αφήγηση. Προσπάθεια που έπεσε στο κενό από τις διαρκείς παρεμβάσεις και τον πολιτικό λόγο των κατηγορουμένων αγωνιστών. Κυρίως εκείνων που έχουν αναλάβει από την πρώτη στιγμή τη συμμετοχή τους στην οργάνωση, για την πολιτική υπεράσπιση της δράσης, του λόγου και των επιδιώξεων της καθώς και για την υπεράσπιση της μνήμης του συντρόφου Λάμπρου Φούντα, που έπεσε νεκρός σε συμπλοκή με μπάτσους στη Δάφνη κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής ενέργειας του Επαναστατικού Αγώνα.

Αυτό που υπερασπίστηκαν και μέσα στη δικαστική αίθουσα είναι ότι η δράση του Επαναστατικού Αγώνα αφορούσε σε πλήγματα κατά της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας και επιδίωκε τη ριζοσπαστικοποίηση των κοινωνικών-ταξικών αγώνων και συνειδήσεων στην κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης. Από εκεί κι έπειτα, η απόφαση του δικαστηρίου ήταν αναμενόμενα εκδικητική απέναντι σε ενσυνείδητους και αμετανόητους εχθρούς του καθεστώτος.

Η τελευταία εικόνα της δίκης ήταν τα μαχητικά συνθήματα του ακροατηρίου και οι υψωμένες γροθιές των τριών αγωνιστών που οδηγήθηκαν στη φυλακή (Γουρνάς, Σταθόπουλος, Κορτέσης). Ο λόγος και οι επιλογές των συντρόφων σε καμία περίπτωση δεν εγκλωβίζονται πίσω από τους τοίχους και τα κάγκελα των φυλακών.

«Ζήτω η αναρχία ρε κουφάλες»

Μόνο θετικά είχαν να λένε οι αυτόπτες μάρτυρες της διπλής ληστείας στο Βελβε-ντό Κοζάνης για την ηρεμία και την ψυχραιμία της ομάδας των απαλλοτριωτών. Μέχρι και κάποιους ανθρώπους που πιέστηκαν ψυχολογικά τούς έβγαλαν έξω από την τράπεζα, ενώ καθισούχαζαν τους υπόλοιπους.

Μια μέρα μετά, στις φωτογραφίες τους που δημοσίευσε η αστυνομία, ήταν εμφανή τα σημάδια της κακοποίησης και του βασανισμού τους. Κατά τη διάρκεια της σύλληψής τους δεν υπήρξε συμπλοκή, στο τμήμα όμως που τους οδήγησαν τους κακοποιούσαν τουλάχιστον για δύο (2) ώρες, δεμένους πισθάγκωνα με χειροπέδες.

Το υπουργείο δημόσιας τάξης και η φυσική ηγεσία της αστυνομίας ισχυρίστηκαν ότι τα σημάδια ήταν από τη συμπλοκή κατά τη στιγμή της σύλληψης και σε μια σύντομη «πραγματογνωμοσύνη» και ΕΔΕ που πραγματοποίησαν έβγαλαν καθαρούς τα μπουμπούκια της ΕΛ.ΑΣ.

Ο σκοπός του ξυλοδαρμού και των βασανιστηρίων των συγκεκριμένων αναρχικών αφορά τόσο στην εκδικητικότητα των μηχανισμών απέναντι σε όσους αμφισβητούν τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό του κράτους και της οικονομίας, των εγχώριων και ευρωπαϊκών διευθυντηρίων, όσο και στην περιφορά των φωτογραφιών των κακοποιημένων ως τρόπαιων επίδειξης της τιμωρίας των αντιφρονούντων, εκείνων που κάνουν πράξη την εχθρότητά τους σε κάθε εξουσία.

Η συγκεκριμένη πρακτική θυμίζει -κατ' αναλογία- τη σκύλευση πτωμάτων ανταρτών κατά τη διάρκεια της αντίστασης και του εμφυλίου και την περιφορά των κομμένων τους κεφαλιών σε πόλεις και χωριά για τρομοκράτηση και παραδειγματισμό. Και έρχεται σε συνέχεια των βασανιστηρίων 15 αντιφασιστών διαδηλωτών στη ΓΑΔΑ, που είχαν συλληφθεί στις 30/9/2012 σε αντιφασιστική μοτοπορεία στην περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα.

Αν θεωρούν οι σύγχρονοι κυνηγοί κεφαλών ότι οι πρακτικές τους εκφοβίζουν τον κόσμο του αγώνα απατώνται οικτρά. Μάλλον εξοργίζουν ακόμα περισσότερο τους «από κάτω» και κυρίως τους νεολαίους. Πολύ περισσότερο όταν συναντούν την ανυποχώρητη στάση των συλληφθέντων.

Μήπως σας λέει κάτι ότι ο ένας εκ των συλληφθέντων ήταν φίλος του Αλέξη Γρηγορόπουλου και ακριβώς δίπλα του το βράδυ της δολοφονίας του από μπάτσους στα Εξάρχεια; «Ζήτω η αναρχία, ρε κουφάλες»...

4^ο τρομοδικείο για την...

Την Παρασκευή 5 Απρίλη, στο ειδικό τρομοδικαστήριο των φυλακών Κορυδαλλού, ξεκίνησε η εκδίκαση της υπόθεσης των περίπου 160 εμπρηστικών και βομβιστικών επιθέσεων της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Στο δικαστήριο αυτό, εκτός από τους 9 αναρχικούς που έχουν αναλάβει την ευθύνη για συμμετοχή στην οργάνωση, κατηγορούνται άλλοι 9 αναρχικοί. Οι κατηγορίες αφορούν σε σειρά επιθέσεων από το 2008 μέχρι το 2011, όπως οι επιθέσεις στη Βουλή, στα γραφεία των νεοαζι της Χρυσής Αυγής, στην Εθνική Ασφαλιστική, σε τράπεζες, υπουργεία, αστυνομικά τμήματα.

Πάνω από εξακόσιοι μάρτυρες κατηγορίας (μπάτσοι, δικαστές, νεοαζί βουλευτές), οι στόχοι των παραπάνω επιθέσεων, πρόκειται να παρελάσουν σε μια κακόγουστη παράσταση με υπαγορευμένες προειλημμένες αποφάσεις από τους πολιτικούς προϊσταμένους μπάτσων και δικαστών. Για τη συγκεκριμένη υπόθεση-μαμούθ έχουν προηγηθεί ήδη δύο δικαστήρια, αφήνοντας πίσω αναρίθμητες δικονομικές αυθαιρεσίες, διαδικαστικές ακροβασίες, χρόνια καταδίκης σε αγωνιστές, δεκάδες συντρόφους υπό ομηρία.

Η συγκεκριμένη υπόθεση υπερβαίνει, όμως, κατά πολύ την «εξάρθρωση μιας οργάνωσης»(sic). Συνεχίζει να αποτελεί ένα πεδίο πειραματισμού για τον κατασταλτικό μηχανισμό. Παράγει συνεχώς νέους κατηγορούμενους και υπόπτους, οριοθετώντας μια στρατηγική παραδειγματισμού ώστε να επιτευχθεί τελικά η απομόνωση και αναχαίτιση μέρους των εξεγερτικών πρακτικών και αντιλήψεων. Γι' αυτόν τον λόγο δε μπορεί να αφήνει αδιάφορο κανέναν αγωνιζόμενο και επαναστατημένο άνθρωπο.

«Να δημοσιοποιήσουμε το σκάνδαλο, καθιστώντας το ακόμα πιο επαίσχυντο»

Το κείμενο που ακολουθεί είναι του αναρχικού, Πολύκαρπου Γεωργιάδη, κρατούμενου στη φυλακή Κέρκυρας, σχετικά με την απόρριψη των αιτήσεων άδειάς του και τα πρωτοφανή ψεύδη εισαγγελικής πρότασης. Ο Π.Γεωργιάδης κρατείται περισσότερα από 4 χρόνια, φυλακισμένος για την άρνηση του να συνεργαστεί με τις αρχές και την ανιδιοτελή αλληλεγγύη που πρόσφερε στον δραπέτη Βασίλη Παλαιοκώστα, κατηγορούμενος και ήδη καταδικασμένος σε δεύτερο βαθμό σε 12 χρόνια και 2 μήνες κάθειρξη για την απαγωγή του προέδρου Βιομηχάνων Βορείου Ελλάδος, Μυλωνά, και την απόσπαση λύτρων για την απελευθέρωσή του.

Εδώ και τέσσερα και πλέον χρόνια που είμαι «φιλοξενούμενος» στις αποθήκες σωφρονισμού, διάφοροι μηχανισμοί δεν χάνουν την ευκαιρία να εξωτερικεύσουν το εκδικητικό τους μένος: από τις συνεχείς μεταγωγές και απειλές στο πρώτο διάστημα της κράτησής μου και την παράτυπη παρακώλυση του επισκεπτηρίου της συζύγου μου, στον Κορυνδαλλό, μέχρι τις πιο πρόσφατες παρακολουθήσεις και παρενοχλήσεις φιλικών και συγγενικών μου προσώπων που με επισκέπτονται στη φυλακή (με αποκορύφωμα την μετεμφυλιακής υφής παρέμβαση στον υποψήφιο χώρο εργασίας της Φαίης Μάγιερ). Λίγο-πολύ, ως αναρχικοί έχουμε συνηθίσει αυτή τη συμπεριφορά των διωκτικών μηχανισμών και δεν μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση... Τώρα όμως, η εκδικητική μανία οξύνεται σε βαθμό παραλογισμού, με την κατά συρροή απόρριψη των αιτημάτων χορήγησης άδειας με αστείες κα προσχηματικές δικαιολογίες, παρότι πληρώ στο ακέραιο όλες τις κατά νόμο αντικειμενικές κα υποκειμενικές προϋποθέσεις (και να φανταστεί κανείς πως μόλις λίγες μέρες πριν ο ίδιος ο Υπουργός Δικαιοσύνης είπε σε επιτροπή κρατουμένων των φυλακών Κέρκυρας πως όσοι πληρούν τα αντικειμενικά κριτήρια του νόμου παίρνουν όλοι άδεια χωρίς καμιά ΕΞΑΙΡΕΣΗ)! Ετσι, ενώ έχω εκτίσει το μισό της ονομαστικής ποινής (ενώ το δικαίωμα της άδειας χορηγείται στο 1/5!), ενώ δεν έχω τιμωρηθεί ποτέ πειθαρχικά και ενώ αποφυλακίζομαι σε μερικούς μήνες, στερούμαι το νόμιμο δικαίωμα της άδειας. Εσχατο κρούσμα αυθαιρεσίας είναι η απορριπτική εισήγηση του εισαγγελέα στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, στο οποίο έχω προσφύγει. Ο εισαγγελέας ψευδώς αναφέρει πως επί δύο μήνες πριν τη σύλληψή μου υπήρξα φυγόδικος. Αν χρησιμοποιεί τη λέξη κατά κυριολεξία, τότε ο εισαγγελέας ψεύδεται συνειδητά, καθώς ποτέ δεν υπήρξα φυγόδικος. Εάν απλώς κάνει λεκτικό ατόπημα και χρησιμοποιεί τη λέξη κατά προσέγγιση, τότε καταλήγει σε μια κενή περιεχομένου ταυτολογία: με κατηγορεί πως δεν είχα συλληφθεί πριν τη σύλληψή μου! Πέρα από τη σουρεαλιστική ταυτολογία, το λογικό άλμα αυτής της ακροβασίας καταλήγει στο εντελώς παράλογο σκεπτικό πως μόνο όσοι έχουν παραδοθεί στην αστυνομία δικαιούνται άδεια, αφού σχεδόν όλοι οι κρατούμενοι υπήρξαν ασύλληπτοι πριν τη σύλληψή τους! Προφανώς, ούτε όσοι έχουν συλληφθεί επ' αυτοφώρω δικαιούνται άδειας, αφού απλούστατα συνελήφθησαν παρά τη θέλησή τους... Ο ύπνος της λογικής γεννά τερατώδη σκεπτικά! Όσο για τη δεύτερη προσχηματική δικαιολογία, ο εισαγγελέας αναφέρει ένα διαβιβαστικό της αστυνομίας, που κατά τη διάρκεια μεταγωγής μου στις φυλακές Διαβατών με χαρακτηρίζει ως «ύποπτο απόδρασης». Καλωσορίσατε στα άδυτα της μεταφυσικής! Η αυθαίρετη και χωρίς στοιχειώδες αιτιολογικό υποκειμενική κρίση ορισμένων γραφειοκρατών της αστυνομίας, υιοθετείται και καταπίνεται αμάσητη από τον εισαγγελέα, πράγμα που δεν προκύπτει από πουθενά (ούτε κατά τη σύλληψή μου, ούτε κατά τις μεταγωγές μου, ούτε κατά την τετραετή κράτησή μου υπήρξε υποψία κίνησης που να συνηγορεί στο ελάχιστο στον χαρακτηρισμό μου ως ύποπτο απόδρασης). Οπότε έχουμε δύο εναλλακτικές: από τη μια το Συμβούλιο να λάβει υπόψη τα αδιάψευστα αντικειμενικά γεγονότα ή από την άλλη, αφού μυρίσουν τα δάχτυλά τους, να με κρίνουν ως «ύποπτο απόδρασης», επειδή το λένε τα άστρα, τα ταρώ και το μαντείο των Δελφών (εν προκειμένω μία χούφτα γραφειοκρατών). Γνωρίζω πολύ καλά πως η ΔΗΜΟΣΙΑ, ΑΝΟΙΧΤΗ και ΕΠΩΝΥΜΗ αυτή τοποθέτησή μου ενδέχεται να δυσχεραίνει την θέση μου, αφού θα οξύνει την εκδικητική μανία των κουκουλοφόρων της νομιμότητας. Αυτό, όμως, που πρωτίστως με απασχολεί είναι να μην απολέσω αυτό που προ πολλού έχει χάσει το καλοπληρωμένο ή κακοπληρωμένο υπηρετικό προσωπικό της αστικής τάξης: την προσωπική μου αξιοπρέπεια! Κι ας μάθουν οι θιασώτες της καμαρίλας, οι εθισμένοι στην εξουσιομανία, πως όποια ενδεχόμενα αντίποινα κι αν ακολουθήσουν, δε θα κάνω ούτε βήμα πίσω από την ενεργό συμμετοχή μου στο πολιτικό κίνημα της προλεταριακής αυτό-απελευθέρωσης. Μέσα κι έξω από τη φυλακή, με ή χωρίς άδεια...

Πολύκαρπος Γεωργιάδης
από τις φυλακές Κέρκυρας

...υπόθεση Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς

Κείμενο των Καραγιαννίδη, Μητρούσια, Σακκά σχετικά με τη συγκεκριμένη δίκη

Στις 5 Απριλίου, ξεκινάει το τελευταίο με τα μέχρι τώρα δεδομένα-δικαστήριο που μας αφορά. Με αφορμή αυτή τη δίκη θα θέλαμε να διευκρινίσουμε και να τοποθετηθούμε για κάποια ζητήματα. Ενα χρόνο πριν, κληθήκαμε τόσο εμείς όσο και τα μέλη της ε.ο. ΣΠΦ αλλά και άλλοι αναρχικοί/ες που είχαν κατηγορηθεί και φυλακιστεί για συμμετοχή στην οργάνωση και είχαν πρόσφατα αποφυλακιστεί, να «απολογηθούμε» για 160 περίπου εμπρηστικές και εκρηκτικές επιθέσεις, την ευθύνη των οποίων έχει αναλάβει η ε.ο. ΣΠΦ. Με αυτή την κίνηση, το κράτος, μέσω των ειδικών εφετών-ανακριτών Μόκκα και Μπαλντά, επιχείρησε ένα ακόμα κατασταλτικό πείραμα, δημιουργώντας μια δικογραφία με στοιχεία όχι χαλκευμένα ή στημένα, αλλά παντελώς ανύπαρκτα όσον μας αφορά. Σε μια δικογραφία χιλιάδων σελίδων και σε ένα βούλευμα που θα κληθούν να καταθέσουν 680 μάρτυρες, τα ονόματά μας δεν αναφέρονται πουθενά. Συνειδητά λοιπόν οι δύο προαναφερόμενοι ανακριτές υποσκέ-

λισαν την (ανύπαρκτη ούτως ή άλλως) νομική βαρύτητα του κατηγορητηρίου χάριν της κατασταλτικής σκοπιμότητας. Και αν για τη νομική πλευρά της υπόθεσης δεν υπάρχουν πολλά να ειπωθούν από εμάς, υπάρχουν αρκετά για την πολιτική της στόχευση. Το αστικό δίκαιο αποτελεί εργαλείο της κυριαρχίας για να πλήττει τους αντιπάλους της. Ετσι και οι νέες αυτές προφυλακίσεις χρησιμοποιήθηκαν εργαλειακά με σκοπό να επιβάλουν ακόμα μια 12μηνη προφυλάκιση και να αποκλείσουν την πιθανότητα όποιων αποφυλακίσεων λόγω λήξης του 18μηνου. Γι' αυτό τον λόγο και ενώ τα «στοιχεία» της δικογραφίας ήταν γνωστά στους ανακριτές τουλάχιστον ένα χρόνο, επέλεξαν να ξεκινήσουν τις νέες διώξεις στην εκπνοή του ορίου προφυλάκισης. Αυτές οι νέες διώξεις, οι οποίες σε πρώτο χρόνο στόχευαν εμάς, είχαν μια επιπλέον σημασία. Σηματοδοτούσαν την επιθυμία του κράτους να κάνει ένα μεγάλο κατασταλτικό βήμα. Να αποκτήσει τη δυνατότητα να συνδέει κατά το δοκούν πρόσωπα και καταστάσεις μη έχοντας πλέον την ανάγκη νομικής τεκμηρίωσης. Αντιλαμβανόμενοι με αυτό το σκεπτικό τη σημασία που είχε αυτή η επίθεση, επιλέξαμε να προχωρήσουμε σε απεργία πείνας, διεκδικώντας εκτός από την άρση των προφυλακίσεων μας και την αποφυλάκιση της συντρόφισσας μας, Στέλλας Αντωνίου, για λόγους υγείας. Αν και το δεύτερο αίτημά μας ικανοποιήθηκε, στο κείμενο που ανακοινώσαμε τη λήξη της απεργίας μιλούσαμε για ήττα. Θεωρήσαμε ήττα προσωπική και πολιτική το ότι επιτεύχθηκε μόνο το ένα σκέλος των αιτημάτων μας, κρίναμε όμως αδιέξοδη τη συνέχιση μιας απεργίας πείνας που το διακύβευμά της δεν είχε γίνει αντιληπτό σε ευρύ κινηματικό επίπεδο και η αλληλεγγύη, πέρα από ενέργειες άμεσης δράσης, καθυστέρησε να εκδηλωθεί. Επειδή στην αντίληψή μας δεν υπάρχει χώρος για μάρτυρες, αποφασίσαμε τη λήξη της απεργίας. Πάραυτα, τα ζητήματα που τέθηκαν τότε παραμένουν επίκαιρα. Διάφορες ασύνδετες μεταξύ τους υποθέσεις, όπως η ληστεία της Πάρου, η ληστεία στο Βελβενδό, η ανακάλυψη όπλων στην Πολυτεχνειούπολη, επιχειρείται να συνδεθούν κάτω από μια κοινή ονομασία, αυτή της ΣΠΦ, η οποία έχει γίνει «ομπρέλα» στα χέρια των διωκτικών αρχών.

Μέχρι σήμερα, αυτή η «ομπρέλα» κάθε άλλο παρά έχει κλείσει. Παραμένει ανοιχτή για να χωράει κάθε αναρχικό που πράττει επιθετικά απέναντι στο κράτος. Επειδή κάθε δίωξη αναρχικού εκτός από την άμεση στόχευση του εκάστοτε διωκόμενου στοχεύει και τον ευρύτερο αναρχικό χώρο, χρειάζεται κάθε έκφραση αλληλεγγύης να τίθεται ολοκληρωμένα περιλαμβάνοντας το γενικότερο κατασταλτικό σκεπτικό της δίωξης. Η αλληλεγγύη είναι ο πολλαπλασιαστής ισχύος των εξεγερμένων που μπορεί να δημιουργεί ρωγμές στο καθεστώς επιφέροντας κάποιες φορές και άμεσα απτά αποτελέσματα. Ξέρουμε πως το κράτος εκμεταλλεύεται κατασταλτικά ή αφομοιωτικά κάθε αδράνεια ή υποχώρησή μας σε χρόνο και τόπο που αυτό επιλέγει οπότε...

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑ ΛΟΓΟ
ΝΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ,
ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΛΟΓΟ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ
ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Γιώργος Καραγιαννίδης
Αλέξανδρος Μητρούσιας
Κώστας Σακκάς
φυλακές Κορυδαλλού, 26/3/2013

Στο γήπεδο μπήσκει δίπλα στο **ρεσάντο**
 απέναντι από τα εκπαιδευτήρια Στέγκα (100μ. από την πλ. Λαού - Τημοσύριο)
 θεωφώρος δημοκρατίας 54

Στο χώρο θα υπάρχουν ταμπλό, έντυπο υλικό, αφίσες ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης

1900

Εργαστήρι

κατασκευής stencil graffiti

στοιχούς τοίχους του υπαέδου μπύσκε

- φέρνουμε σπρέι, κοπίδια, διάθεση, φαντασία

a sleep before the dawn
παθητική rock παράλληλα από χειραγώγηση

Μεθυσμένα Ξωτικά
punk-hop

812 **μαθητικό hip-hop** από Χαϊδάρι

Ανεξέλεγκτη σύγκρουσης πορείας (Α.Σ.Π)

Ανάποδο Χαμόγελο & streik

[illegible]

το ΠΕΪΡΑ(Χ)ΜΑ peiragma@hotmail.com

Η εφημερίδα που κρατάς στα χέρια σου εκδίδεται από τη συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΠΕΣΑΛΤΟ, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα και επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής κοινωνικής συνειδησης απέναντι στην κυριαρχία και κάθε μορφή εξουσίας.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 5.000 αντίτυπα και η διακίνησή του γίνεται όπως πάντα με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις χωρίς

κανενός είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΠΕΣΑΛΤΟ, Ερμού 9, Κερατσίνι (Ταμπούρια), 100μ από την Πλ. Λαού, Παρασκευές μετά τις 9.00μμ
anarxiko-resalto.blogspot.gr